

W. SCOTT-ELLIOT

ATLANTIUKSEN TARINA

The Story of Atlantis

2017

e-kirjat

www.teosofia.net

W. Scott-Elliot:
Atlantiksen tarina

Alkukielinen teos:
The Story of Atlantis
(1896)

2. kielellisesti uudistettu painos
(2017)

Kustantaja: Jukka I. Lindfors

ISBN 978-952-68557-5-2

Sisällys

Toisen uudistetun painoksen saateeksi	5
Alkulause	6
Atlantis	13
Valtameren pohjatutkimusten tulokset	16
Eläinkunnan ja kasvikunnan levinneisyys	18
Kielien samankaltaisuus	21
Etnologisten tyyppien samankaltaisuus	23
Uskonnollisten uskomusten, rituaalien ja arkkitehtuurin samankaltaisuus	25
Muinaisten kirjoittajien todisteet	29
Salaiset aikakirjat	33
Ensimmäisen kartan aikakausi	34
Toisen kartan aikakausi	36
Kolmannen kartan aikakausi	38
Neljännän kartan aikakausi	39
Manut	41
Alarodut	43
Rmoahalilainen rotu	44
Tvatlilainen rotu	46
Tolteekkilainen rotu	47
Ensimmäinen turaanilainen rotu	49
Alkuperäinen seemiläinen rotu	50
Akkadilainen rotu	51
Mongolialainen rotu	52
Valtiolliset laitokset	53
Noituus vastaan hyvä laki	54
Siirtolaisuus	62
Egyptin ensimmäinen asutus	64
Stonehenge	70
Tieteet ja taiteet	72
Rakennustaide	74

Kasvatus.....	76
Maanviljelys	79
Kultaisen portin kaupunki.....	82
Ilmalaivat.....	85
Elämäntavat.....	89
Ravinto.....	91
Aseet.....	92
Raha.....	93
Maanomistus.....	94
Uskonto.....	98

Toisen uudistetun painoksen saatteeksi

Atlantiksen tarinan suomennos ilmestyi vuonna 1911 Matti Kurikan kääntämänä. Tuota suomennosta on kielellisesti uudistettu perin pohjin ja tarkistettu paikoin alkukielisen painoksen avulla. Tämä toinen suomenkielinen painos julkaistaan ainoastaan e-kirjana.

Lammilla 18.3.2017

Jukka I. Lindfors

Alkulause

Henkilöt, joilla ei ole riittävästi tietoa sen vakavan työn tulok-
sista okkultismin alalla, mitä viime vuosina on tehty Teosofisen
seuran yhteydessä, ymmärtäisivät väärin niiden tietojen mer-
kityksen, jotka julkaistaan seuraavilla sivuilla, jos ei niitä etu-
käteen hiukan selitettäisi. Historiallinen tutkimus länsimailla
on tähän asti riippunut kokonaan kirjoitetuista muistiinpanoista.
Kun kirjoitetut muistiinpanot eivät ole riittäneet, on joskus
ollut apua kivisistä monumenteista, ja kivettyneet jäännökset
ovat antaneet meille kumoamattomia, vaikkakin sanattomia
vakuutuksia ihmisrodun vanhuudesta. Mutta meidän aikamme
sivistys on ollut tietämätön tai välinpitämätön niistä men-
neiden asioiden tutkimusmahdollisuuksista, jotka ovat riippu-
mattomia muinaisten kirjailijoiden meille jättämien todistusten
epävarmuudesta. Maailmallamme kaikessa suuruudessaan on
siitä syystä nykyaikana niin puutteelliset tiedot ihmishengen
suurista voimista, että suuri enemmistö ihmisistä halveksien
kieltää ja pilkkaa sellaista väitettäkin, että on olemassa – edes
mahdollisuutenakin – henkisiä voimia, joita jotkut meistä kui-
tenkin tietoisesti käyttävät jokapäiväisessä elämässään. Tilan-
ne on surullisen naurettava katsottuna niiden kannalta, jotka
toivoisivat aikakautensa edistymistä kehityksen tiellä, sillä täl-
lä tavoin ihmiskunta pitää tahallaan tietopiirinsä ulkopuolella
juuri sitä tietoa, joka on sen kehitykselle välttämättömintä. Kor-
kein kulttuurisaavutus, jonka ihmisäly voi vastaanottaa, ei voi
– hänen kieltäessään itseltään korkeamman henkisen tietoi-
suuden – milloinkaan olla muuta kuin alustava prosessi ver-
rattuna siihen, mikä silloin on tarjolla, kun henkiset kyvyt ovat
riittävästi puhjenneet, astuakseen tietoiseen yhteyteen luonnon
ylifyysisten tasojen tai elämänmuotojen kanssa.

Jokainen, jolla on kärsivällisyyttä tutkia viimeisten viidenkymmenen vuoden aikana julkaistuja tuloksia psyykkisistä tutkimuksista, selvänäköisyyden todellisuutta ihmisen kyknä, saa näistä asioista selkeän käsityksen. Niiden, jotka eivät ole okkultisteja – luonnon korkeampien tasojen tutkijoita, joilla on kyky ottaa vastaan parempaa opetusta, kuin mitä mikään kirjoitettu teos tarjoaa – niiden, jotka tiedoissaan turvautuvat yksinomaan virallisiin todisteisiin, väitteet selvänäköisyyden mahdottomuudesta ovat samanarvoisia kuin tuo vanha tuttu väite siitä, miten afrikkalaisen on mahdoton uskoa jään olemassaoloon. Mutta kaikki tiedot selvänäköisyydestä, jotka ovat niiden käytettävissä, jotka ovat sitä mesmerismin yhteydessä tutkineet, ovat riittäviä todistamaan, että ihmisluonnossa piilee kyky havaita fyysisiä ilmiöitä, kaukaisia joko paikallisesti tai ajallisesti, ja tällä ei ole mitään yhteyttä fyysisten aistien kanssa. Ne, jotka ovat tutkineet selvänäköisyyden mystereitä teosofisessa valossa, ovat kyenneet tajuamaan, että tämä hengenlahja ylettyy kauas niiden vaatimattomien ilmiöiden toiselle puolelle, joiden kanssa tutkija aluksi on tekemisissä, paljon kauemmas kuin korkeampi matematiikka on verrattuna helmitaululla laskemiseen. Selvänäköisyyttä on tosin montaa lajia, mutta jokaisen lajin toimintatapa on helposti ymmärrettävissä, kun me ajattemme, miten eri tavalla ihmistajunta esiintyy luonnon eri tasoilla. Kyky lukea suljetun kirjan sivuja tai nähdä kappaleita silmät peitettynä tai pitkän matkan päästä on aivan eri lajia kuin kyky tietää menneitä tapahtumia. Ainoastaan tästä viimeisestä selvänäköisyyslajista annetaan tässä jonkinlainen selitys, jotta kertomus Atlantiksesta ymmärrettäisiin oikeassa valossa. Viitataan noihin toisiin lajeihin siitä syystä, ettei selitystä luultaisi kaikkia eri selvänäköisyyden lajeja koskevaksi täydelliseksi teoriaksi.

Voimme parhaiten tajuta menneisiin tapahtumiin ulottuvaa selvänäköisyyttä tarkastelemalla ensiksi muistin ominaisuuksia. Teoria, että muisti on ainoastaan jonkinlaista aivoaineen

fyysisten molekyylien uudelleen järjestelemistä entisiin asen-toihinsa uudistuen jokainen silmänräpäys läpi koko elämän, on mahdoton sellaisesta, joka voi nousta edes yhden asteen ateis-tisen materialistin ajatustavan yläpuolelle. Jokaiselle, joka edes järkevänä olettamuksena hyväksyy sen ajatuksen, että ihminen on enemmän kuin pelkkä hengittävä ruumiskone, täytyy muistinkin olla yhteydessä sen periaatepiiriin kanssa ihmisessä, joka kuuluu ylifyysiselle tasolle. Muisti on hänelle toimintaa, joka ei kuulu fyysiselle tasolle. Selvästi muistikuvat on piirretty johonkin aineettomaan välineeseen ja ovat tavallisesti ruumiillisen ajattelijan saavutettavissa samanlaatuisen, luonteeltaan itsetie-dottoman toiminnan avulla, niin kuin hän on tietämätön siitä aivojen toiminnasta, joka vaikuttaa sydämen lihaksiin.

Ne tapahtumat, joiden kanssa hän on ollut tekemisissä men-neisyydessä, on luonto valokuvannut jollekin häviämättömälle ylifyysisen aineen lehdelle. Jos ihminen osaa tehdä asianmu-kaisen tahdonponnistuksen, hän saattaa tuottaa ne uudelleen jonkin sisäisen aistin piiriin. Se aisti puolestaan heijastaa ha-vaintonsa fyysisiin aivoihin. Me emme kykene tähän tahdon-ponnistukseen aina yhtä hyvin. Joskus muisti on hämärä, mutta mesmeristinen tutkimuskin todistaa, että tilapäinen muistin kii-hotus ylimääräiseen mittaan on aivan tavallinen ilmiö. Näyttää siltä, että luonnon muistiinpanot ovat aina meidän saavutetta-vissamme, jos me vain tiedämme, miten ne ovat löydettävissä. Voi olla, että meidän oma kykymme tähän tahdonponnistuk-seen on jotenkin voimistunut, vaikka emme vielä ole muuten saaneet riittävästi tietoa siitä, miten tämä on tapahtunut. Tästä ajatuksesta meidän on helppo tulla siihen johtopäätökseen, että todella luonnon muistiinpanot eivät olekaan erinäisiä kokoel-mia, eri olioiden yksityisomaisuutta, vaan kuuluvat itse luon-non kaikkeusmuistiin, ja kaikilla ihmisillä on kyky saada otteita tästä varastosta, kullakin ominaisuuksiensa mukaan.

En sano, että edellinen ajatus ehdottomasti johtaa jälkim-äiseen. Salatieteilijät tietävät, että se mitä olen tässä selittänyt

on totta, mutta tarkoitukseni on tässä osoittaa sille, joka ei ole salatieteilijä, miten täydellinen salatieteilijä pääsee tuloksiinsa. Tässä ei ole aikomus tehdä helppotajuista esitystä kaikista hänen ajatustyönsä kehitystasesta. Niiden, jotka haluavat täydellisempää esitystä tästä aiheesta, on turvaututtava teosofiseen kirjallisuuteen kaikessa laajuudessaan, sen mahtaviin näköaloihin ja monella eri alalla käytännöllisiin todistuksiin, jotka on teosofisen kehityksen kuluessa tarjottu maailmalle hyödyttääkseen kaikkia niitä, jotka haluavat niitä käyttää hyväkseen.

Luonnon muisti on todellisuudessa suunnaton ykseys, aivan niin kuin koko ihmiskuntakin on havaittavissa henkiseksi ykseydeksi, jos me vain kohoamme kyllin korkealle luonnon tasolle hakemaan tätä ihanaa yhteensulautumisen astetta, jolla ykseytila on saavutettu yksilöllisyyttä menettämättä. Tavallisella ihmiskunnalla, sillä kehitystasella jolla sen enemmistö nykyisin on, nuo sisäiset henkiset luonnonlahjat ovat vielä liian puutteellisesti kehittyneet, jotta he voisivat päästä muiden luonnon muistivarastojen yhteyteen kuin niiden, joihin he ovat yksilöllisyytensä aikana itse tutustuneet. Ne sokeat voimapanostukset, joita he kykenevät tekemään, eivät voi viedä mihinkään tuloksiin. Mutta meillä on hetkellisesti häilyvässä muodossa jokapäiväisessäkin elämässä kokemusta tällaisista hiukan parempiin tuloksiin johtaneista panostuksista. "Ajatuksen siirto" on tästä vaatimattomana esimerkkinä. Silloin jonkun henkilön "ajatuspainaumat", so. luonnon muistikuvat voi siepata toinen, joka kykenee (vaikka ei itsekään tiedä, miten se tapahtuu) suotuisissa olosuhteissa kurkistamaan luonnon muistivarastoon, hiukkasan sen piirin ulkopuolelle, johon hän jokapäiväisessä elämässä on luonnollisessa suhteessa. Sellainen henkilö on alkanut jossain määrin harjoittamaan astraalisen selvänäköisyyttä. Tätä käsitettä voidaan käyttää merkitsemään sitä selvänäköisyyden lajia, jota tässä lähemmin koetetaan selvittää. Tämän selvänäköisyyden lajin avulla, sen edistyneimmissä muodoissa, on suoritettu sitä tutkimusta, joka on päättynyt käsillä olevaan Atlantis-kansan elämäkertaan.

Astraalisella selvänäköisyydellä ei todellisuudessa ole mitään rajoja, kun on kysymyksessä maanpallon entisyyden tutkiminen, oli sitten kyse niistä vaiheista, joiden alaisina ihmiskunta on ollut historian takaisina aikoina, tai itse planeetan kasvamisesta geologisten ajanjaksojen läpi silloin, kun ihmistä ei vielä ollut olemassa. Sama on laita, jos kysymys on myöhemmistä tapahtumista, joista säilyneet kertomukset ovat tulleet huolimattomien tai omavaltaisten historioitsijoiden käsissä väärennetyiksi. Luonnon muisti on erehtymättömän luotettava ja tyhjentyttömän tarkka. Yhtä varmasti kuin päivantasaukset, tulee vielä aika, jolloin historiallinen tutkimus kirjojen avulla hylätään vanhentuneena keinona, kun kysymys on alkuperäisestä tutkimuksesta.

Meidän keskuudessamme on hyvin harvoja ihmisiä, jotka kykenevät täydellisesti astraaliseen selvänäköisyyteen, eikä heitä ole vielä kutsuttu pois korkeampiin ihmiskunnan kehityksen yhteydessä oleviin toimiin, joista nykyinen ihmiskunta tietää saman verran kuin erämaan intiaani eurooppalaisten ministerien toimista. Heitä, jotka tietävät, mitä nuo harvat voivat tehdä ja millaisen itsekasvatuksen nämä ovat tehneet ponnistelllessaan sisäisiä ihanteitaan kohti ja saavuttaakseen astraalisen selvänäköisyyden, on kyllä monia, mutta he ovat kuitenkin pienenä vähemmistönä nykyisin vallalla olevassa kulttuurissa. Mutta ajan myötä niiden lukumäärä, jotka jo kykenevät astraaliseen selvänäköisyyteen tulee lisääntymään niin paljon, että he voivat laajentaa näistä lahjoista tietoisten piiriä, kunnes siihen tulee kuulumaan kaikki sivistyneen maailman äly ja kulttuuri muutamien sukupolvien perästä. Siihen pyrittäessä tämä teos on ensimmäinen avaus, kokeena historiallisen tutkimuksen uudesta menettelytavasta. On luonnollista, että materialistiset lukijat kykenemättöminä tajuamaan sitä luonnonlakia, jolle teos perustuu, tulevat pitämään sitä pelkkänä mielikuvituksen tuotteena.

Ohjeeksi niille, jotka ovat ehkä enemmän intuitiivisia, on syytä sanoa muutama sana heidän suojelemiseksi luulolta,

että nyt kun historiallinen tutkimus astraalisen selvänäköisyyden avulla ei ole estynyt tarkastelemasta aikakausia, jotka ovat meidän ajastamme satojen tuhansien vuosien päässä, tämä työ ei tuottaisi mitään vaikeuksia. Jokainen tosiasia tässä teoksessa on poimittu pala palalta suurella huolella ja tarkkuudella tutkimustyössä, johon useampi kuin yksi pätevä henkilö on ottanut osaa, kuitenkin muun työn lomassa, menneinä vuosina. Ja heidän työtään on helpottanut se, että heidän käytössään on ollut muinaisajoilta aineellisesti säilyneitä karttoja ja muistiinpanoja – vaikka ne tosin ovat varmemmassa tallessa kuin jos olisivat melskeisten Euroopan rotujen huostassa, jossa sivistys on päässyt edistymään ainoastaan lyhyinä sotien väliaikoina, ja sen fanatismiin vainoamana, joka keskiaikana piti kauan tieteitä pyhyiden pilkkana.

Tämä tehtävä on ollut kovaton ja moni myöntää, että on välttämätöntä maailman menon ymmärtämiseksi saada oikea käsitys edellisestä atlantilaisesta aikakaudesta. Ilman tätä teosta kaikki arvelut muinaistieteen alalla ovat hataria ja vievät eksyksiin. Rodun kehityksen kulku on pelkkää kaaosta ja sekasotkua, jollei meillä ole avainta atlantilaisen sivistyksen luonteeseen ja tietoa Atlantiksen aikaisen maapallon ulkomuodosta. Geologit tietävät, että maan ja valtameren muodossa on tuon tuostakin tapahtunut muutoksia sen ajan kuluessa, jolloin he tietävät – ihmisfossiilien sijainnista eri kerrostumissa – ihmisen olleen maapallon asukkaana. Mutta ilman varmaa tietoa siitä, milloin nämä muutokset ovat tapahtuneet, he jättävät nämä tietonsa kokonaan sivuun käytännöllisessä tutkimuksessaan ja eräitä maapallon eteläpuoliskoja koskevia oletuksia lukuun ottamatta koettavat yleensä saada kansojen vaellukset selitetyiksi sopusointuisesti maan pinnan nykyisen muodon kanssa.

Täten on koko muinaistutkimuksesta tullut silkkaa hullutusta, ja muinaiskansantieteellinen yleiskuva on niin horjuva ja epäselvä, että se ei kykene syrjäyttämään ihmiskunnan tietoisuudessa sitä alhaista käsitystä ihmisen alkuperän selittämisessä,

mikä yhä on vallalla uskonnollisella alalla, ja tämä kahlitsee yhä aikakautemme henkistä kehitystä. Atlantislaisen sivistyksen rappio ja lopullinen häviäminen on omalta osaltaan niin opettava kuin sen nousu ja kukoistuskin.

A. P. Sinnett

ATLANTIS

Geologinen, historiallinen ja etnologinen yhteenveto

Ymmärrämme sen kysymyksen laajuuden, mikä meillä tässä on esillä, jos ajattelemme niiden tietojen paljoutta, jotka ovat saatavilla tämän viidennen eli arjalaisen rotumme kaikista eri kansoista.

Kreikkalaisten ja roomalaisten ajoista asti edelleen on kirjoitettu laajoja teoksia jokaisesta kansasta, joka on esiintynyt historian näyttämöllä. Poliittiset laitokset, uskonnolliset opit, yhteiskunnalliset asiat ja elintavat ja -tottumukset on tarkoin selitetty ja luetteloitu, ja lukemattomat teokset monilla eri kielillä säilyttävät meitä varten tietoja kehityksen kulusta.

Meidän on myös muistettava, että meillä on olemassa tämän viidennen rodun historiasta ainoastaan katkonaisia osia, ainoastaan kelttiläisen alarodun viimeisistä heimokunnista ja tämän teutonisen alarodun ensimmäisistä heimokunnista.

Mutta ne satojen tuhansien vuosien ajanjaksot, jotka kuluivat siitä, kun ensimmäiset arjalaiset jättivät kotinsa Keski-Aasian meren rannikoilla, aina siihen asti kun kreikkalaiset ja roomalaiset elivät, ovat nähneet lukemattomia sivistyksiä nousevan kukoistukseen ja taas tuhoutuvan. Siitä ensimmäisestä arjalaisen rotumme alarodusta, joka asui Intiassa ja siirtyi historian-takaisena aikana Egyptiin, me emme tiedä oikeastaan mitään. Samaa voi sanoa kaldealaisista, babylonialaisista ja assyrialaisista, jotka muodostivat toisen alarodun, sillä emmehän voi-ne sanoa historiaksi niitä tietoja, joita olemme saaneet viime aikoina selitetyistä hieroglyfeistä tai nuolenpääkirjoituksista Egyptin hautakammiossa tai Babylonian tauluissa. Persialaisista, jotka kuuluivat kolmanteen eli iranilaiseen alarotuun, ovat tosin jättäneet enemmän jälkiä itsestään, mutta kelttiläisestä eli

neljänestä alarodusta meillä ei ole mitään muistiinpanoja tal-
lella. Ainoastaan tämän kelttiläisen alarodun viimeisen heimo-
kunnan eli Kreikan ja Rooman kansojen kautta me vasta pää-
semme historialliseen aikaan.

Sen lisäksi, että meillä on entisyys tällä tavoin hämärän pei-
tossa, tulee vielä yhtä pimeä tulevaisuus. Niistä seitsemästä
alarodusta, jotka tarvitaan muodostamaan suuren juurirodun
historiaa, ainoastaan viisi on tähän asti ollut olemassa. Tämä
teutoninen eli viides alarotu on jo synnyttänyt monta eri kansal-
lisuutta, mutta se ei ole vielä käynyt läpi koko kiertokulkuaan.
Kuudes ja seitsemäs alarotu, jotka tulevat syntymään Pohjois- ja
Etelä-Amerikan mantereella, tulevat antamaan tuhansien vuo-
sien historian maailmalle.

Kun nyt koetetaan muutamille sivuille koota tiedot maail-
man kehityksestä ajanjaksona, johon on täytynyt kulua ainakin
niin paljon aikaa, kuin edellä on mainittu, niin ei pitäisi olla vai-
kea ymmärtää, kuinka ylimalkaisia näiden luonnosten täytyy
olla.

Maailman kehityskausi neljännen eli atlantislaisen rodun ai-
kana sisältää monen historian ja tekee tiliä monen sivistyksen
noususta ja häviämisestä.

Luonnonmullistuksia, jollaisia laajuudessa ei ole nykyi-
sen viidennen rodun aikana vielä koettu, tapahtui useammin
kuin yhden kerran neljännen rodun kehityskautena. Atlantik-
sen häviämisen yhteydessä oli kokonainen sarja mullistuksia,
toiset laadultaan suuria vedenpaisumuksia, joissa kokonaiset
maakunnat ja kansakunnat hävisivät, toiset suhteellisen pie-
niä maanrepeämisiä, jollaisia nykyaikoina Englannin ranni-
koilla tapahtuu. Hävitys oli alkanut ensimmäisessä suuressa
luonnonmullistuksessa jatkuen ilman taukoa pienempinä mul-
listuksina, jotka syövyttivät hitaasti koko mantereen olemat-
tomiin. Luonnonmullistuksista erottuvat neljä suurinta mer-
kittävimpiä. Ensimmäinen tapahtui mioseenikautena, noin
800 000 vuotta sitten; toinen, joka oli merkitykseltään pienempi,

tapahtui noin 200 000 vuotta sitten; kolmas – noin 80 000 vuotta sitten oli erityisen suuri. Se hävitti kaiken, mikä oli jäljellä Atlantiksesta, paitsi sen saaren, jolle Platon antoi nimen Poseidon, ja sekin vuorostaan hukkui neljännessä ja viimeisessä suuressa luonnonmullistuksessa vuonna 9 564 eaa.

Vanhimmat kirjailijat ja uudenajan tutkimus yksimielisesti todistaakin, että on olemassa muinainen manner kadonneen Atlantiksen kohdalla.

Ennen kuin ryhdymme tarkastelemaan itse pääasiaa, on ehkä syytä vilkaista yleisemmin tunnettuihin tietolähteisiin, jotka tarjoavat, täydentäviä todistuksia. Tämä voidaan jakaa viiteen ryhmään:

1. Valtameren pohjatutkimusten tulokset.
2. Kasviston ja eläinkunnan levinneisyys.
3. Kielen ja ruumiin rakenteen yhdenlaatuisuus.
4. Uskonnollisen ajatustavan, kirkollisten menojen ja rakennustavan yhdenlaatuisuus.
5. Muinaisten kirjailijoiden todistukset, entisajan kansojen tavat ja muinaistarut vedenpaisumuksista.

VALTAMEREN POHJATUTKIMUSTEN TULOKSET

Valtameren pohjatutkimusten tulokset ovat koottavissa muutamiksi sanoiksi.

Etupäässä brittiläisten ja amerikkalaisten sotalaivojen "Challenger" ja "Dolphin" (Saksakin oli osallisena näihin tieteellisiin tutkimuksiin) ansioksi on luettava se, että nyt Atlantin valtameren pohja on kartoitettu ja on huomattu valtavan, leveän harjanteen olemassaolo Keski-Atlantin pohjassa. Tämä harjanne ulottuu noin 50. asteelta pohjoista leveyttä Etelä-Amerikan rannikkoon asti ja kaakkoon kohti rannikkoa kääntäen suuntansa sitten Ascention saarta kohti ja jatkuen siitä suoraan etelään Tristan d'Acunhaan asti. Tämä harjanne nousee melkein äkkijyrkästi 2 700 metriä ympärillään olevasta valtameren syvyydestä, ja Azorit, St. Paul, Ascention ja Tristan d'Acunha ovat tämän muinaisen maan korkeimpia vuorenhuippuja, jotka yhä ovat veden päällä. Voidaksemme mitata Atlantin syvimpiä osia, tarvitaan 7 000 metriä pitkä lanka, mutta tämän harjanteen korkeammat osat ovat ainoastaan viidestäkymmenestä joihinkin satoihin metreihin veden pinnan alapuolella.

Merenpohjan tutkimukset ovat myös osoittaneet, että tämä harjanne on vulkaanisten jäännösten peittämä. Samanlaisista jäännöksistä on löydetty jälkiä pitkin valtamerä aina Amerikan rannikoille asti. Se tosiasia, että valtameren alue etenkin Azorien ympäristössä on ollut valtavan vulkaanisen mullistuksen kohteena ja geologisesti ajoitettavissa, on sitovasti todistettu edellä mainittujen tutkimusten avulla.

Geologi Starkie Gardner on sitä mieltä, että eoseenikaudella Britannian saaret olivat osana suuresta saaresta tai mantereesta,

joka ylettyi kauas Atlantiin, ja että suuri maa-alue on muinoin ollut olemassa siinä, missä nyt on meri, ja että Cornwall, Scilly- ja Channel-saaret, Irlanti sekä Britannia ovat jäännöksiä korkeimmista ylängöistä.

ELÄINKUNNAN JA KASVIKUNNAN LEVINNEISYYS

Se tosiasia, että suurien valtamerien toisistaan erottamalla mannermailla eläin- ja kasvikunta ovat lajeiltaan joko samanlaisia tai samoja, on aina ollut yhtä suurena kehitysopin ja kasvitieteen tutkijoiden arvoituksena. Mutta jos näiden mantereiden välillä on muinaisuudessa ollut yhdistävä kannas siten, että eläimet ja kasvit ovat voineet siirtyä mantereelta toiselle, niin koko arvoitus on ratkaistu. Nykyisin on löydetty kamelin fossiileja Intiasta, Afrikasta, Etelä-Amerikasta ja Kansasista, ja luonnontutkijat tunnustavat yleisesti sen hypoteesin, että jokainen eläin- ja kasvilaji on saanut alkunsa maanpinnalla ainoastaan yhdellä paikalla, josta se on vähitellen levinnyt maapallon muihin osiin. Kuinka voitaisiin tällaisia fossiileja selittää, jolleivät nämä maat olisi kaukaisessa muinaisuudesta olleet yhteydessä toisiinsa?

Uudenaikaiset tutkimukset Nebraskan fossiilikerroksissa näyttävät myös todistavan, että hevonen on saanut alkunsa läntisellä maapallon puoliskolla, sillä ainoastaan tässä osassa maailmaa on löydetty sellaisia fossiileja, jotka ilmeisesti ovat sellaisia välimuotoja, että niistä voi nähdä kehityksen jäljet nykyisen hevosen esi-isään. Siitä syystä olisi vaikea selittää hevosen olemassaoloa Euroopassa, jollei oleteta katkeamatonta maayhteyttä näiden kahden mantereiden välillä. Joten on varmaa, että hevonen on ollut villinä sekä Euroopassa että Aasiassa ennen kuin ihminen kesytti sen, ja tämä näyttää tapahtuneen jo kivi-kaudella.

Karjan ja lampaiden esivanhemmat, niin kuin me nyt jo tiedämme, ovat löydettävissä yhtä kaukaa muinaisuudesta. Darwin löysi kesytettyjä kotieläimiä Euroopassa kivikauden

varhaisemmilta jaksoilta, joten ne ovat ennen sitä kehittyneet, kuten biisonit Amerikasta, pois villistä tilasta. Jäännöksiä Euroopan luolaleijonasta on löydetty myös Amerikassa.

Jos taas käännämme huomiomme kasvikuuntaan, niin havaitsemme, että suurempi osa mioseenikauden kasvikuunnasta Euroopassa – löydetty pääasiallisesti Sveitsin fossiilikerrokista – esiintyy vielä tänä päivänä Amerikassa ja muutamia lajeja Afrikassakin. Mutta samalla merkillisenä seikkana on huomautettava Amerikan suhteen, että useimpia itäisissä valtioissa löytyviä lajeja puuttuu Tyynen meren rannikon lajeista. Tämä näyttää todistavan, että ne ovat tulleet mantereelle Atlantin puolelta. Professori Asa Gray sanoo, että 66 suvusta ja 155 lajista, jotka esiintyvät villoin Kalliovuorten itäpuolelta, ainoastaan 31 sukua ja 78 lajia on tavattu tämän vuoriharjanteen länsipuolelta.

Mutta suurimpana arvoituksena kaikista on banaani-kasvi. Professori Kuntze, etevä saksalainen kasvitieteilijä, kysyy ”mikä tavoin tämä kasvi (kotoisin trooppisesta Aasiasta ja Afrikasta), joka ei kestä matkaa lauhkean ilmanalan lävitse, on voitu kuljettaa Amerikkaan”. Hän huomauttaa, että tämä kasvi on siemenetön, eikä sitä ei voi siirtää toisiin paikkoihin leikkaamalla oksia, eikä siinä ole mukuloita, joita helposti voisi kuljettaa. Sen juuret ovat samanlaiset kuin puulla. Siirrettäessä se vaatii erityistä huolenpitoa, eikä se sittenkään kestäisi pitempää matkaa. Kuntze pitää ainoana mahdollisena selityksenä sille, että banaani löytyy Amerikasta, sitä että joku sivistynyt ihminen on siirtänyt sen sellaiseen aikaan, jolloin napaseudut olivat trooppisen lämpimiä. Hän lisää, että ”viljellyn kasvin, jolla ei ole mitään siemeniä, on täytynyt olla viljeltyinä hyvin pitkään”... ”kenties on syytä vetää se johtopäätös, että näitä kasveja on viljelty jo diluviaalikaudella”. On syytä kysyä, miksi tämä johtopäätös ei veisi meitä vieläkin aikaisempaan aikakauteen, jolloin tämän kasvin viljelemiseen olisi ollut olemassa tarpeellinen sivistys ja sen kuljettamiseen suotuisa ilmanala ja muut olosuhteet, jollei

muinaisuudessa ole ollut olemassa yhteyttä vanhan ja uuden maailman välillä.

Professori Wallace ihastuttavassa teoksessaan "Island Life", niin kuin moni muukin kirjailija, on esittänyt nerokkaan hypoteesin kasvi- ja eläinkunnan samanlaatuisuudesta eri maissa, ja niiden siirtymisestä valtameren yli, mutta esitetyt hypoteesit eivät vakuuta eivätkä kestä kritiikin edessä.

Tunnettua on, että vehnä – sellaisena kuin me sen tunnemme – ei ole milloinkaan esiintynyt täysin luonnonvaraisena, ei ole myöskään olemassa minkäänlaisia todisteita, jotka johtaisivat sen alkuperän fossiileista. Viittä lajia vehnää viljeltiin Euroopassa jo kivikaudella – yksi laji, löydetty "järvimajoista", tunnetaan Egyptin vehnänä, mistä Darwin veti sen johtopäätöksen, että nuo "järvimajojen asukkaat" joko olivat kauppasuhteissa jonkin eteläisen kansan kanssa tai olivat alkujaan tulleet siirtolaisina etelästä. Hän tuli siihen johtopäätökseen, että vehnä, ohra, kaura ym. ovat kehitysmuotoja nyt jo kokonaan kadonneista alkumuodoista tai ovat kehittyneet niin kokonaan toisenlaisiksi, että alkumuotoja on mahdoton tuntea, minkä johdosta hän sanoo, että "ihmisen on täytynyt viljellä kasviksia suunnattoman kaukaisessa muinaisuudessa". Ne seudut, jossa nämä kadonneet lajit kukoistivat, ja se sivistys, jonka keskellä niitä älykkäällä huolellisuudella viljeltiin, ovat molemmat löydettävissä tällä kadonneella mantereella, jonka siirtolaiset kulljettivat niitä sekä itään että länteen.

Siirrymme seuraavaksi eläin- ja kasvikunnasta ihmiseen.

KIELIEN SAMANKALTAISUUS

Baskien kieli on aivan erilainen Euroopan kansojen kielten joukossa, se ei ole sukua yhdellekään niistä. Farrarin mukaan ”ei ole koskaan ollut epäilystä siitä, että tämä yksinäinen kieli, joka on säilyttänyt alkuperäisyytensä Euroopan läntisimmässä kulmassa, kahden mahtavan valtakunnan välillä, on rakenteeltaan samanlaatuinen kuin alkuasukkaiden kieli valtameren toisella puolella (Amerikassa)”.

Foinikialaiset ovat nähtävästi itäisellä maapallon puoliskolla ensimmäinen kansa, joka käytti foneettista kirjoitustapaa, so. käytti kirjaimia ainoastaan eri äänien merkkeinä. On omi tuinen tosiasia, että me aivan yhtä varhain löydämme foneettisen kirjoitustavan Keski-Amerikasta Jukatanin maya-kansan keskuudesta, missä sen muinaistarusto vakuuttaa heidän sivistyksensä olevan kotoisin meren takaa idästä. Le Plongeon, suuri auktoriteetti tällä alalla, kirjoittaa: ”Kolmas osa tästä kielestä (maya) on puhdasta kreikkaa. Kuka toi tämän Homeroksen kielimurteen Amerikkaan? Tai kuka toi Kreikkaan maya-kielen? Kreikka on alkuaan johtunut sanskritista, onko maya-kieli siis myös, vai ovatko ne samanikäisiä?” Mutta vieläkin hämmästyttävämpää on havaita se, että kolmetoista kirjainta mayakielessä ovat aivan ilmeisesti samaa sukua kuin vastaavat kirjainmerkit Egyptin hieroglyfimerkeissä. Onko luultavaa, että varhaisin muoto kirjaimia oli hieroglyfista, ”jumalien kirjoitusta”, kuten egyptiläiset sanoivat, ja että se myöhemmin kehittyi Atlantiksesta foneettiseksi. Tuntuu aivan luonnolliselta se oletus, että egyptiläiset olivat Atlantiksesta lähteneitä siirtolaisia (niin kuin ne todella ovatkin) ja että he kuljettivat mukanaan sen alkuperäisen kirjoitustavan, josta on sitten jäänyt jälkiä molemmille puolille valtamerä. Mutta foinikialaiset, jotka olivat

merenkulkukansaa, ottivat vastaan ja sulattivat omakseen sen myöhemmän muodon kirjoituslajia, johon he tutustuivat kauppatamatkoillaan lännen kansan kanssa.

Vielä yksi seikka mainittakoon, nimittäin se, että eräät hepreakieliset sanat ovat täysin samanlaisia kuin vastaavat sanat chiapas-kielessä, joka on yksi vanhimmista haaroista maya-rodusta Keski-Amerikassa.

Myös kielten yhdenmukaisuutta Tyynenmeren saarilla asuvien eri luonnonkansojen kielessä on käytetty todisteena tästä aiheesta. Kun nyt aivan ilmeisesti on olemassa kielten yhtäläisyys niiden eri rotujen välillä, jotka ovat olleet erotettuina eri puolille silloista valtamerä, jonka yli koko historiallisena aikana ei ole voitu kulkea millään kulkuvälineillä, niin tämä viittaa siihen, että ne johtuvat samasta rodusta, joka on asunut yhteisellä mantereella. Mutta tätä argumenttia ei voida käyttää, sillä tämä manner ei ollut Atlantis, vaan vieläkin vanhempi Lemuria.

ETNOLOGISTEN TYYPPIEN SAMANKALTAISUUS

Atlantiksella, niin kuin me tulemme näkemään, sanotaan asuneen punaisia, keltaisia, valkeita ja mustia rotuja. Se on nyt todistettu (Le Plongeon, De Quatrefages, Bancroft ym.), että musta rotu on ollut olemassa myöhempiin aikoihin asti Amerikassa. Useat Keski-Amerikan muistopatsaista on koristeltu mustarotuisen kasvoilla, ja jotkut löydetyt jumalankuvat on ilmeisesti tarkoitettu esittämään pienine päineen, kiharine hiuksineen ja paksuine huulineen mustaihoisia. Popol Vuh sanoo, puhuessaan Guatemalan rodun alkukodista, että "mustat ja valkeat ihmiset yhdessä" elivät tässä onnellisessa maailmassa "suuressa rauhassa", puhuen "samaa kieltä". Popol Vuh kertoo sitten, miten kansa muutti pois esi-isiensä maasta, miten heidän kielensä muuttui ja miten muutamat menivät itään kun toiset taas muuttivat länteen (Keski-Amerikkaan).

Professori Retzius arvelee "Smithsonian Report" -nimisessä teoksessaan, että Amerikan pitkäkalloisten rotu on läheistä sukua Kanarian saarten guancheille ja Afrikassa Atlantin rannikolla asuvalle kansan heimolle. Aivan sama kallon muoto on löydetty sekä Kanarian saarilta Afrikan rannikolla että Karibian saaristosta Amerikan rannikolta, olipa molempien ihonvärikin punaisenruskea.

Vanhat egyptiläiset kuvailivat itseään punaisiksi miehiksi, niin kuin vielä tänä päivänä eräät heimot ovat kuvailleet Amerikan intiaanien keskuudessa.

"Vanhat perulaiset", sanoo Short, "näyttävät useiden hautakammioista saatujen hiusnäytteiden mukaan olleen kastanjan värisiä iholtaan."

Merkillisenä seikkana Amerikan intiaaneista, mikä onkin antanut paljon päänvaivaa etnologian tutkijoille, on se värin ja vartalon muodon vaihtelu, joka vallitsee heidän keskuudessaan: menominee-, dakota-, manda- ja zuni-heimot ovat aivan vaaleita, tukka punaisenruskea ja silmät siniset, ja sitten on olemassa miltei mustia, kuten karos-heimo Kansasissa ja nyt jo melkein sukupuuttoon hävinneet heimot Kaliforniassa, niin että voi sanoa intiaaniheimojen edustavan kaikkia punaisen ruskeita vivahduksia, kuparia, oliivia, kanelia sekä pronssia.¹

Me tulemme piakkoin näkemään, miten Amerikan alkukasukkaiden vartalonmuodon erilaisuus on selitettävissä niiden mannerten alkukasukkaiden vertailemisella, jotka mantereet olivat olemassa ennen Atlantista.

¹ Ks. Shortin "North Americans of Antiquity", Winchellin "Pre-Adamites" ja Catlinin "Indians of North America" sekä Ignatius Donnellyn "Atlantis".

USKONNOLLISTEN USKOMUSTEN, RITUAALIEN JA ARKKITEHTUURIN SAMANKALTAISUUS

Mikään ei näytä hämmästyttäneen ensimmäisiä Meksikoon ja Peruun saapuneita seikkailijoita niin paljon, kuin se tavaton yhdenmukaisuus uskonnollisissa käsitteissä, kirkollisissa menoissa ja ulkonaisissa merkeissä, minkä he täällä uudessa maailmassa havaitsivat vanhaan verraten. Espanjalainen pappi selitti sen paholaisen työksi. Etenkin ristin jumaloiminen ja alituinen esiintyminen kaikissa alkuasukkaiden uskonnollisissa rakennuksissa ja seremonioissa hämmästytti heitä, ja tosiaan ei missään – ei edes Intiassa eikä Egyptissä – ollut tätä symbolia pidetty niin suuressa kunniaassa kuin Amerikan mantereen alkuasukkaiden keskuudessa, ja aivan sama selityskin annettiin sen merkitykselle. Niin lännessä kuin idässäkin selitettiin ristin merkitsevän elämää, joskus fyysistä mutta useimmiten iankaikista elämää.

Aivan samalla tavalla kunnioitettiin kummallakin maapallon puoliskolla aurinkoa, ja käärmeen jumaloiminen oli aivan tavallista, mutta vieläkin ihmeellisempää on samanlaisuus siinä sanassa, joka merkitsee Jumalaa idän ja lännen pääkielissä. Veratkaamme vain sanskritin sanaa "Dyaus" tai "Dyaus-pitar", kreikkalaista "Theos" tai "Zeus", latinalaista "Deus" ja "Jupiter", kelttiläinen "Dia" tai "Ta", joka lausutaan "Tyah" (muistuttaa egyptiläistä Tau sanaa), juutalaista sanaa "Jah" tai "Yah" sekä lopuksi meksikolaista "Teo" tai "Zeo".

Kastamisrituaaleja on ollut kaikilla kansoilla. Babyloniassa ja Egyptissä ehdokkaat kirkollisten mysteerien tutkimiseen kastettiin. Tertullianus teoksessa "De Babtismo" sanoo, että heille

luvattiin silloin "uudestisyntyminen ja kaikkien väärin valojen anteeksianto". Skandinaaveilla oli tapana kastaa vastasyntyneitä lapsia, ja kun me käännämme huomiomme Meksikoon ja Peruun, niin me näemme siellä pienten lasten kastamista pidettävän pyhänä toimituksena, johon kuuluu veden roiskuttaminen, ristinmerkin tekeminen ja rukoileminen syntien pois pesemiseksi.

Meksikon, Keski-Amerikan ja Perun kansat muistuttivat vanhan maailman kansoja kastamista, synnintunnustusta, synninpäästöä, paastoamista ja papin edessä käsien yhdistämisellä tapahtuvaa avioliiton solmimista koskevissa juhlamenoissa. Olipa heillä "ehtoollistoimituksensakin", jossa tau-kirjaimella (egyptiläinen ristimerkki) merkittyjä kakkuja syötiin, kansan nimittäessä niitä heidän jumalansa lihaksi. Nämä ovat aivan samanlaisia kuin Egyptin ja muiden idän kansojen pyhät kakut. Myös itämaiden tapaan oli täällä lännessä luostariveljeskuntia, joissa rikottu vala rangaistiin kuolemalla. Kuten egyptiläiset he palsamoivat kuolleitaan, palvoivat aurinkoa, kuuta ja planeettoja, mutta yli näiden kaikkien kunnioittivat Jumalaa, "kaikkiällä läsnä olevaa, joka tiesi kaikki asiat" ... "näkömätöntä, ruumiitonta, täydellisen täydellistä Jumalaa".

Heillä oli myös neitsyt-äiti-jumalatar, jonka poikaa, "Valon Herraa", myös sanottiin "lunastajaksi". Häntä kuvailtiin samanlaiseksi kuin Isis, Belt ja useat muut idän neitsyt-jumalattaret jumalallisena poikineen.

Heidän auringon ja tulen palvelemista koskevat juhlamenonsa olivat samanlaisia kuin Britannian ja Irlannin kelttiläisten, ja näiden tavalla he väittivät olevansa auringon lapsia. Argha eli arkki oli tavallisimpia pyhyiden merkkejä, kuten näemme Intiassa, Kaldeassa, Assyriassa, Egyptissä, Kreikassa ja kelttiläisten kansojen keskuudessa. Lordi Kingsborough teoksessaan "Mexican Antiquities" sanoo: "Niin kuin juutalaisten keskuudessa arkki oli jonkinlainen kuljetettava temppele, jossa Jumalan arveltiin oleskelevan, niin meksikolaisten, cherokeesien

kuin myös Michoacanin ja Hondurasin intiaanien keskuudessa arkkia pidettiin mitä korkeimmassa kunniassa ja arveltiin sen olevan niin pyhä, että ainoastaan papin oli lupa sitä käsin koskettaa.”

Mitä uskonnolliseen rakennustapaan tulee, näemme molemmilla puolilla Atlanttia, että vanhimpia pyhitettyjä rakennusmuotoja oli pyramidi. Vaikka on yhä epävarmuutta, mihin tarkoituksiin nämä rakennukset alkujaan oli aiottu, on se kuitenkin varmaa, että ne olivat läheisessä yhteydessä joihinkin uskonnollisiin tarkoituksiin. Pyramidien tarkoitusten samankalaisuus Egyptissä, Meksikossa ja Keski-Amerikassa oli aivan liian silmiinpistävä ollakseen ainoastaan sattuma. Totta oli, että suurin osa amerikkalaisista pyramideista ovat katkaistuja tai litistettyjä, mutta Baneroftin ja muiden mukaan ovat monet Jukatanissa löydetyt ja etenkin Palenquen lähellä olevat pyramidit teräväpäisiä kuten egyptiläisetkin. Toisaalta Egyptissä löytyy sekä katkaistuja että litistettyjä pyramidi-muotoja. Cholulaa on verrattu Dachourin, Sakkaran ja Medourin erämaapyramideihin. Nämä mystiset muistomerkit ovat samanlaisia ilmansuuntansa, rakennustapansa, vieläpä sisäisten käytäviensä ja kammioidensa puolesta idässä sekä lännessä, mikä todistaa yhteisestä alkuperästä, josta niiden rakentajat ovat saaneet suunnitelmansa.

Nuo Meksikon ja Jukatanin kaupunkien ja temppelien suunnattomat jäännökset ovat myös hämmästyttävän samanlaisia egyptiläisten kanssa. Teotihuacan raunioita on usein vertailtu Karnakin raunioihin. ”Valeholvin” – kiviä, jotka on pinottu vaakasuoraan limittäin päällekkäin – on todettu olevan samanlaisia Keski-Amerikassa, vanhimmissa Kreikan rakennuksissa ja etruskien raunioissa. Kumpujen rakentajat sekä idässä että lännessä muodostivat samanlaisia kumpuhautoja vainajilleen ja panivat heidän ruumiinsa samanlaisiin kivikirstuihin. Kummallakin mantereella on heidän suuret käärmekumpunsa; ver- ratkaamme vain tuota Adams Co'n hallussa (Ohiossa) olevaa

Argyleshiressa löydettyyn erinomaiseen käärmekumpuun tai tuohon vähemmän täydelliseen Aveburyssa olevaan. Itse tempelien kaiverrukset ja koristuksetkin Amerikassa, Egyptissä ja Intiassa ovat monessa suhteessa yhdenmukaisia, muutamien seinäkoristusten ollessa aivan samoja.

MUINAISTEN KIRJOITTAJIEN TODISTEET

Jäljellä on nyt vain niiden todisteiden luetteleminen, jotka ovat saatavissa muinaisilta kirjailijoilta, entisajan traditioista ja vedenpaisumusta koskevista muinaistaruista.

Aelianus teoksessaan "Varia Historia" vakuuttaa, että Theopompus (400 eaa.) kirjoitti muistiin Pryyagian kuninkaan ja Sileniuksen välisen keskustelun, jossa jälkimmäinen sanoo, että on olemassa suuri manner Atlantin takana, suurempi kuin Aasia, Eurooppa ja Libya yhteensä.

Proklos julkaisi otteen eräästä muinaisesta kirjailijasta, joka puhuu saarista meressä Herkuleen patsaiden (Gibraltarin salmen) toisella puolella ja mainitsee, että niiden asukkailla on muisto paljon suuremmasta saaresta nimeltä Atlantis, joka "oli pitkät ajat hallinnut pienempiä saaria".

Diodoros Sisilialainen mainitsee, että foinikialaiset löysivät "laajan saaren Atlantin merestä, Herkuleen patsaiden takana, useampien päivien purjehduksen päässä Afrikan rannalta".

Mutta suurin todistaja tässä asiassa on Platon. Teoksessaan Timaios hän kertoo saarimaasta, ja Kritias- eli Atlantikos-kertomus ei ole mitään sen vähempää kuin asiallinen kuvaus tuon kansan historiasta, taiteista, tavoista ja tottumuksista. Timaioksessa hän puhuu "mahtavasta, sotaisesta vallasta, joka hyökkäsi Atlantian valtamereltä ja levitti valtansa hurjalla rai-volla yli Euroopan ja Aasian. Sillä siihen aikaan voitiin Atlantilla purjehtia ja Herkuleen patsaaksi kutsutun salmen edessä oli saari. Mutta tämä saari oli suurempi kuin Libya ja Aasia yhteensä, ja siitä oli myös helppo pääsy muihin naapurisaariin, niin kuin oli helppo näistä saarista päästä kaikille muillekin mantereille, jotka ovat Atlantian valtameren äyräillä."

Kritias-tarinassa on ilmeisesti paljon arvokasta, mutta ei ole helppo erottaa erehdyksiä todesta. Kuitenkin huomattakoon seuraava, joka puhuu maan todellisista olosuhteista: ”Heillä oli myös varattuna itseään varten kaikkea sitä, mitä väestö suurkaupungissa ja kaikissa muissa paikoissa kaipaa toimeentuloaan varten. Ja heillä oli paljon muilta mailta tuotettua, sillä heidän valtakuntansa oli hyvin laaja, mutta saari antoi heille suurimman osan kaikesta siitä, mitä he tarvitsivat. Poseidon-saari antoi heille sellaista, mitä louhitaan vuorikaivoksista, ja sellaista, mitä sulatetaan: orichalcumia, josta nykyään harvoin puhutaan, mutta silloin sitä käytettiin paljon, kaivettiin maasta monessa paikassa ja sitä pidettiin kullan jälkeen kaikkein arvokkaimpana metallina. Kaikkea, mitä rakentaja metsästä tarvitsee, saatiin saarella runsaasti. Riittävästi oli myös laidunmaata kesyille ja villeille eläimille, olipa suunnaton määrä elefanttejakin. Sillä siellä oli laidunmaata sellaisille eläimille, jotka elävät järvissä, joissa, vuorilla tai tasangoilla. Ravintoaineita löytyi riittävästi myös suuremmille ja pienemmille eläimille. Tämän ohella oli kaikkea tuoksuvaa, mitä maa nykyisinkin kasvaa: juuria, ruohoa, puuta, mehuja, kumia, kukkia ja hedelmiä – näitä kaikkia tuo saari tuotti runsaasti.”

Gallialaisilla oli Atlantiksesta muistoja, jotka roomalainen historioisija Timagenes kokosi. Hän eli ensimmäisellä vuosisadalla jaa.

Nähtävästi Galliassa asusti kolmea eri kansaa. Ensiksi synnynäinen väestö (luultavasti jäännös Lemurian rodusta), toiseksi tulokkaat kaukaiselta Atlantis-saarelta ja kolmanneksi arjalaiset gallialaiset.

Meksikon tolteekit sanovat heimonsa alkuperäksi paikan, jonka nimi on Atlan eli Aztlan, asteekit väittävät myös olevansa kotoisin Aztlanista.²

Popul Vuh puhuu erään kuninkaan kolmen pojan matkasta erääseen maahan ”idässä meren rannikolla, josta heidän esi-

² Ks. Bancroftin ”Native Races”, vol. V, s. 221 ja 321.

isänsä olivat tulleet” ja josta he toivat mukanaan mm. kirjoitus-
systeemin (vrt. Baneroftiin).

Pohjois-Amerikan intiaanien kesken on aivan yleisenä sellainen taru, että heidän esi-isänsä tulivat ”auringon nousun puolella” olevasta maasta. Iowan ja Dakotan intiaanit majuri Lindin mukaan uskoivat, että kaikki intiaaniheimot olivat ennen asuneet yhdessä ”eräällä saarella... auringon nousun puolella”. He olivat tulleet sieltä suurissa laivoissa, joissa muinaiset dakotalaiset olivat ”ajelehtineet viikkokausia, ennen kuin pääsivät maalle”.

Keski-amerikkalaiset kirjat todistavat, että Amerikan manner ulottui kauas Atlantin valtameren ja että tämä maanosa tuli hävitetyksi pitkässä sarjassa aika ajoittain tapahtuneita, hirvittäviä vedenpaisumuksia. Kolmeen näistä viitataan tuon tuostakin (ks. Baldwinin *Ancient America*, siv. 176). Tätä vahvistaa merkillisesti se, että Britannian kelttiläisten muinaistaru kertoo osan heidän maastaan muinoin ulottuneen kauas Atlanttiin, mutta tulleen hävitetyksi. Walesilainen muistitieto mainitsee kolme luonnonkatastrofia.

Quetzalcoatlin, meksikolaisten jumalan, sanotaan tulleen ”kaukaisesta idästä”. Häntä kuvataan valkeaksi mieheksi, jolla on hulmuava parta (Pohjois- ja Etelä-Amerikan intiaanit ovat parrattomia). Hän järjesti kirjoitustavan ja otti meksikolaisen kalenterin käyttöön. Opetettuaan heille monta rauhallista ammattia ja taitoa, hän purjehti itään käärmeennahkoista valmistetussa veneessä. Aivan samaa kerrotaan Zamnasta, Jukatnin sivistyksen alkuunpanijasta.

Meillä on nyt enää tarkasteltavana vain tuo ihmeellinen, kaikissa maapallon osissa säilynyt kertomusten yhtäpitävyys. Meidän ratkaistavanamme ei nyt ole se, ovatko nämä kertomukset eri versioita samasta Atlantiksesta ja sen liikkumisesta, vai ovatko ne kaikuja suuresta kosmisesta vertauskuvauksesta, jota on muinaisuudessa opetettu ja jossakin keskuspaikassa pidetty pyhänä ja joka on siitä sitten kaikinut yli koko maailman.

Meille riittää, kun tulee osoitetuksi, kuinka yleisesti nämä muinaistarut ovat olleet tunnettuja. Olisi hyödytöntä ajan ja tilan haaskausta, jos nämä vedenpaisumustarinat käytäisiin läpi yksi kerrallaan. Riittääköön se, kun sanomme, että Intiassa, Kaldeassa, Babyloniassa, Mediassa, Kreikassa, Skandinaviassa, Kiinassa, juutalaisten ja Britannian kelttiläisten heimojen keskuudessa on tämä taru samanlainen kaikissa pääkohdissaan. Mutta mitä löydämme kääntäessämme huomiomme länteen. Sama tarina kaikissa yksityiskohdissaan säilyneenä meksikolaisten keskuudessa (jokaisella heimolla oma versionsa), Guatemalan, Hondurasin, Perun kansojen keskuudessa ja melkein jokaisen Pohjois-Amerikan intiaaniheimon keskuudessa. Onhan lapsellista olettaa, että tämä yhdenlaatusuus olisi pelkkä sattuma.

Lopuksi ote Le Plongeon'in kuuluisasta Troano-käsikirjoituksesta, joka on nähtävänä British Museumissa. Troano-käsikirjoituksen arvellaan olevan peräisin noin 3 500 vuoden takaa Jukatanin mayoilta, ja seuraavalla tavalla siinä kuvataan se luonnonmullistus, joka hukutti Poseidon-saaren. — "Kuudentena Kan-vuonna, toisessa mulucina Zac-kuussa, tapahtui hirvittäviä maanjäristyksiä, jotka taukoamatta jatkuivat 13. Chueeniin asti. Multaisten mäkien maa, Mu'n kotimaa joutui uhriksi: noustuaan kahdesti ylös, se äkkiä katosi yöllä, seudun ollessa yhtä mittaan vulkaanisten voimien ravisteltavana. Nämä voimat rajoittuivat erityisiin paikkoihin. Ne saivat maanpinnan nousemaan ja painumaan useita kertoja eri paikoissa. Lopuksi maankuori repesi, jolloin kymmenen maakuntaa hajosi ja meni sirpaleiksi. Voimatta kestää luonnonmullistusten voimaa ne painuivat syvyyteen, mukanaan 64 miljoonaa asukastaan vuonna 8 060 ennen tämän kirjan kirjoittamista."

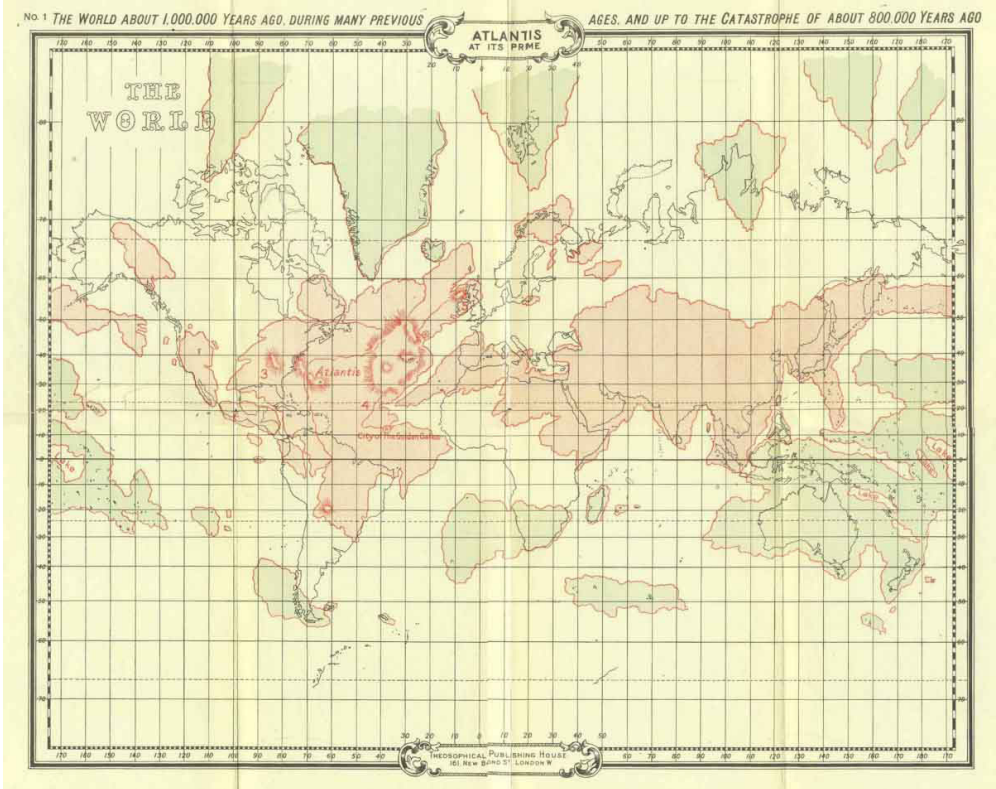
SALAISET AIKAKIRJAT

Edellä on kiinnitetty huomiotamme niiden enemmän tai vähemmän vakuuttavien dokumenttien luettelemiseen, jotka tähän asti ovat olleet ihmiskunnan käytettävissä. Niillä, joita aihe erityisesti kiinnostaa tutkia, voivat itse tutustua niihin teoksiin, joihin edelliset otteet viittaavat.

Nyt ryhdymme käsittelemään varsinaista aihettamme. Kaikki tiedot ovat poimintoja kirjoitetuista muistiinpanoista, jotka on kerätty ja säilytetty kaikkien niiden ajanjaksojen läpi, joista nyt on kyse. Ne tosiasiat, jotka tähän on koottu, eivät siis rakennu millekään oletuksille eivätkä arvailuille. Kirjoittaja on saattanut joissakin kohden ymmärtää ja esittää asioita väärin. Mutta alkuperäiset aikakirjat ovat avoinna tutkittaviksi, ja ne, jotka haluavat ryhtyä tarvittavaan perehtymiseen, voivat saavuttaa kyvyn tarkistaa ja oikoa niitä.

Mutta vaikka kaikki salaiset muistiinpanot olisivat tarjolla tarkistettavaksemme, lienee ilmeistä, että vaillinaiseksi jää sellainen yleiskuvaus, jossa koetetaan muutamilla sivuilla kertoa yleispiirteet rotujen ja kansakuntien historiasta, joiden aikakausi on ulottunut satojen vuosituhansien ajalle. Joka tapauksessa kaikki yksityiskohdat tällaisesta aiheesta – vaikkapa hajanaisetkin – ovat aivan uusia ja siitä syystä niistä pitäisi olla kiinnostuneita maailmassa laajemmaltikin.

Edellä mainittujen muistiinpanojen mukaan löytyy karttoja historian eri aikakausilta, ja kirjoittaja on saanut piirtää neljästä – enemmän tai vähemmän täydelliset – otteet julkaistavaksi. Kaikki neljä esittävät Atlantista ja sen lähimpiä mantereita historian eri aikakausina. Nämä aikakaudet rajoittuivat suunnilleen niihin luonnonmullistuksiin, joista edellä on puhuttu, ja näiden neljän kartan esittämiin ajanjaksoihin jakaantuvat luonnollisesti Atlantis-rodun historialliset muistiinpanot.

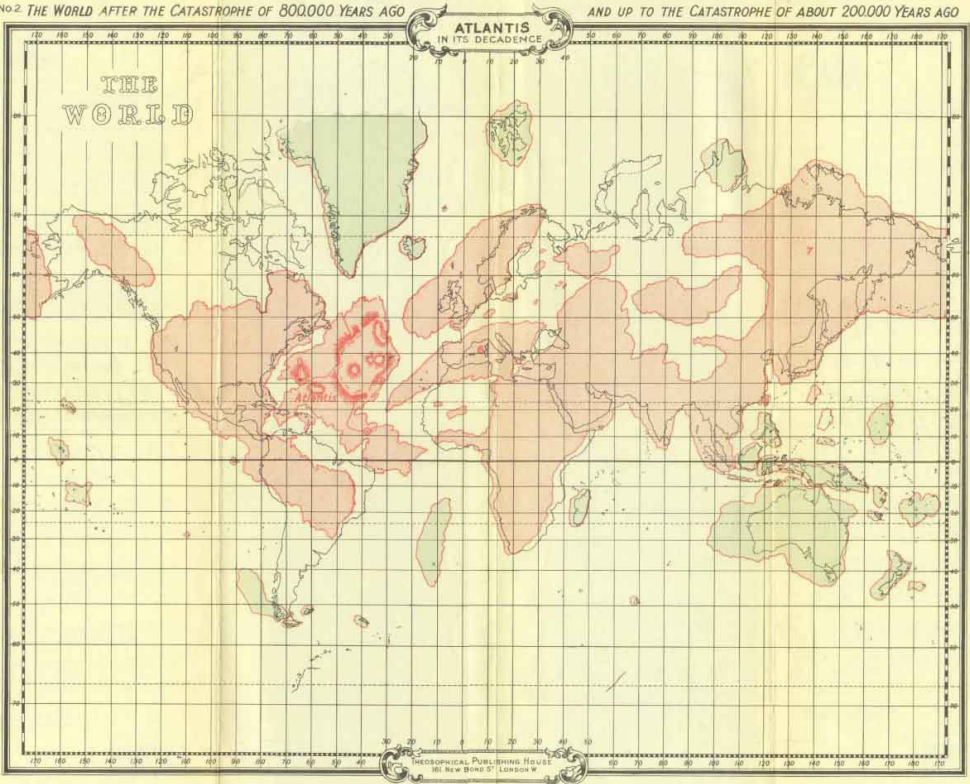

ENSIMMÄISEN KARTAN AIKAKAUSI

Ennen kuin me kuitenkin ryhdymme kertomaan rodun historiaa, tulee meidän ottaa huomioon muutamia asianhaaroja näitä neljää eri ajanjaksoa koskevista maantieteellisistä tosiasioista.

Ensimmäinen kartta esittää maanmuotoa sellaisena, kuin se oli miljoona vuotta sitten, jolloin Atlantis-rotu oli kukoistuksessaan, ja siihen asti, kunnes suuri vedenpaisumus tapahtui noin 800 000 vuotta sitten. Itse Atlantis ulottui silloin hiukan nykyisen Islannin itäpuolelta suunnilleen niille paikoille asti, jossa nyt sijaitsee Rio de Janeiro Etelä-Amerikassa. Alkaen lännestä Teksasista ja Meksikon lahden tienoilta, sulkien piiriinsä

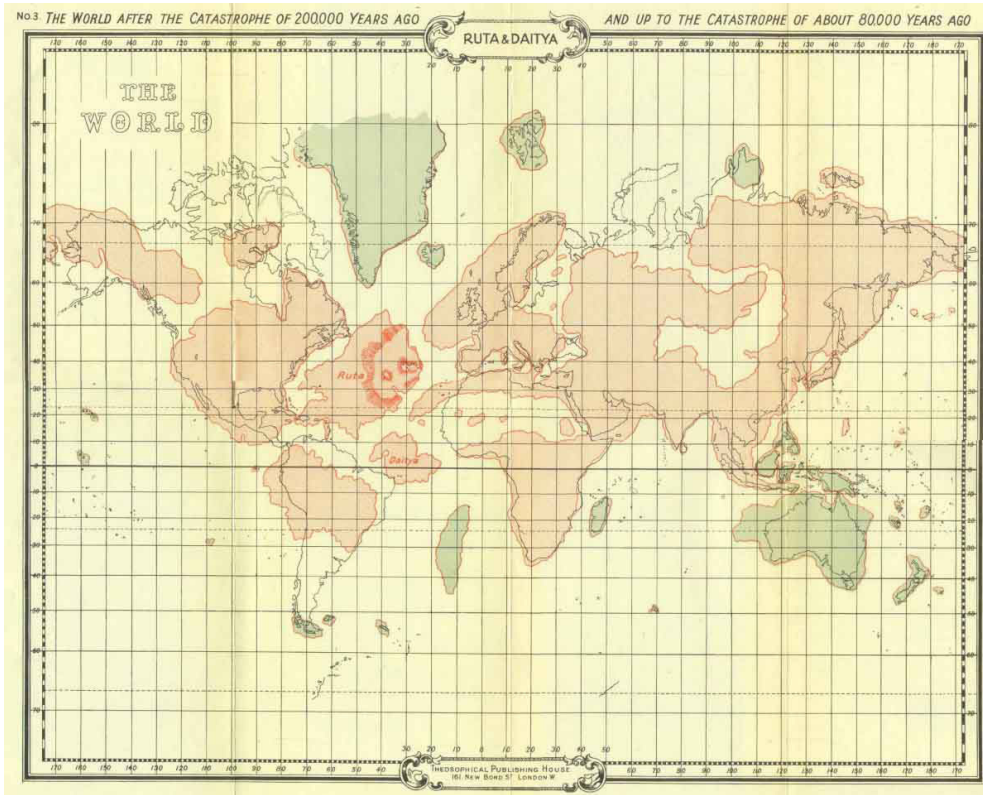
Amerikan eteläiset ja itäiset valtiot aina Labradoriin asti, se yletyi yli koko Atlantin nykyisen valtameren alan aina Skotlannin ja Irlannin saariin asti, Englannin pohjoisosan ollessa äärimmäisenä kärkenä, samalla kun sen päiväntasaajanalueisiin kuului Brasilia ja koko valtameren alue Afrikan Kultarannikkoon asti. Hajanaiset jäännökset tästä mantereesta tulivat sitten kuulumaan Eurooppaan, Afrikkaan ja Amerikkaan. Kartoista näkyy myös jäännöksiä vielä vanhemmasta hyvin laajalle ulottuneesta Lemurian mantereesta, vieläpä Hyperborealis-mantereesta, jolla toinen juurirotu asusti.

TOISEN KARTAN AIKAKAUSI

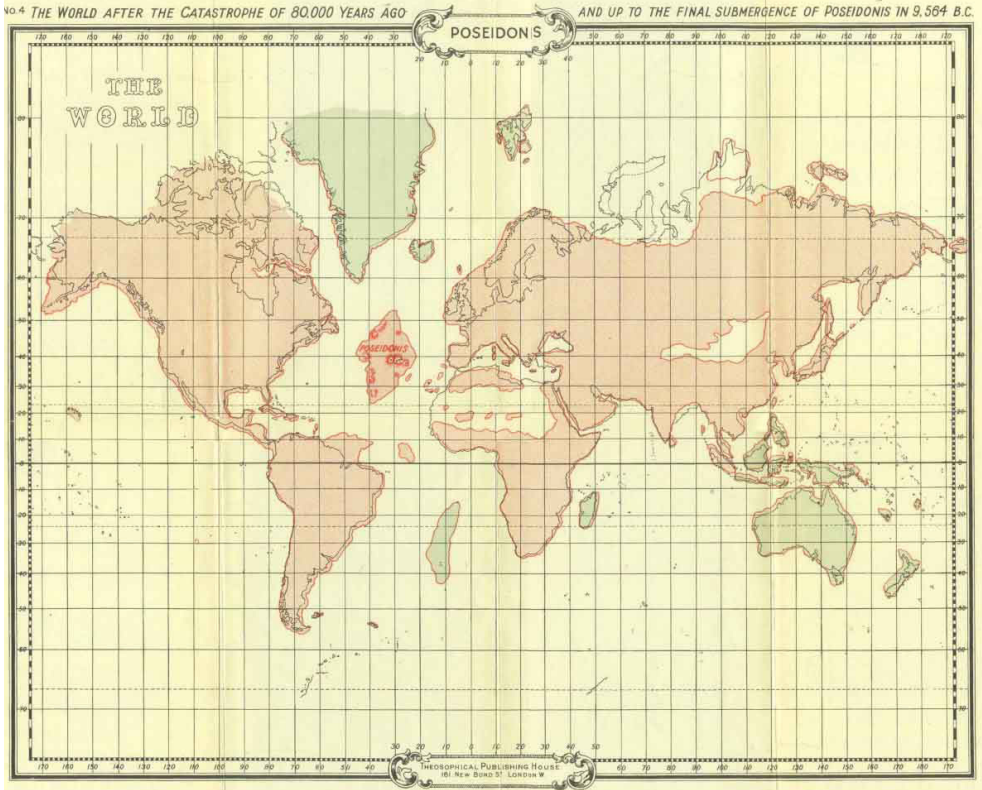
Niin kuin toisesta kartasta näkyy, vedenpaisumus 800 000 vuotta sitten teki hyvin suuren muutoksen maanpinnan muodossa maanpallolla. Tuosta suuresta mantereesta on sen pohjoiset alueet leikattu pois ja jäljellä olevakin on pirstaloitunut. Kasvun tilassa nyt olevan Amerikan ja sen äitimantereen Atlantiksen väliin on syntynyt vesiväylä ja Atlantiksen muodostaa alue, josta nykyisin ei ole enää mitään jäljellä, nimittäin sen alan Atlantin nykyistä valtamerta, joka on noin 50° pohjoista leveyttä ulottuen muutamia asteita päiväntasaajan eteläpuolelle. Vajoamiset ja kohoamiset muissakin osissa maanpallolla olivat sangen suuret. Esimerkiksi Britannian saaret muodostavat nyt

suuren saaren, johon kuuluu myös Skandinavian koko niemimaa, Ranskan pohjoisosa sekä ne meret, jotka ovat näiden maiden lähetyvillä. Vanhan Lemurian jäännökset vieläkin pienevät, mutta Eurooppa, Afrikka ja Amerikka ovat saaneet lisää maa-alaa.

KOLMANNEN KARTAN AIKAKAUSI

Kolmas kartta näyttää seuraukset siitä vedenpaisumuksesta, joka tapahtui noin 200 000 vuotta sitten. Lukuun ottamatta mantereiden repeämistä Atlantiksessa ja Amerikassa sekä Egyptin uppoamista, näkyy siitä, että maiden nousemiset ja uppomiset olivat suhteellisesti vähäisempiä. Se tosiasia, että tätä mullistusta ei aina ole pidetty yhtenä suurista, näkyy jo siitäkin, että tuossa Guatemalan pyhässä kirjassa mainitaan ainoastaan kolme suurta vedenpaisumusta. Skandinavian saaret näyttävät nyt olevan mannermaahan yhtyneitä. Niitä kahta saarta, joiksi Atlantis jakaantuu, tunnetaan nimellä Ruta ja Daiitya.

NELJÄNNEN KARTAN AIKAKAUSI

Sen luonnonmullistuksen suunnaton laajuus, joka tapahtui 80 000 vuotta sitten, näkyy neljännestä kartasta. Daitya, pienempi ja eteläisempi saarista, on melkein kokonaan kadonnut, ja Rutasta on jäljellä ainoastaan verrattain pieni saari, Poseidon. Tämä kartta sommiteltiin 75 000 vuotta sitten, ja se epäilemättä sängen tarkasti osoittaa maanpinnan ulkomuodon tästä ajasta siihen viimeiseen vedenpaisumukseen asti, jossa Poseidon painui vuonna 9 564 eaa. valtameren pohjaan, vaikka sillä välilläkin näyttää pienempiä muutoksia tapahtuneen. Huomioon on otettava, että maan muoto silloin alkoi pääasiallisesti olla samanlainen kuin se nykyisin on, vaikkakin Brittein saaret olivat

vielä mantereen yhteydessä, Itämeri puuttui kokonaan ja Saharan erämaa oli sen sijaan osana valtamerestä.

MANUT

Muutamalla sanalla täytyy viitata erääseen perin mystiseen seikkaan Manujen toiminnassa, kun on kysymys uuden juurirodun alkamisesta. Näiden korkeiden olentojen työhön ei kuulu yksinomaan koko manvantaran (ilmennyksen aikakauden) tyyppin suunnittelemisen, vaan myös jokaisen juurirodun muodostumisen ja kehityksen silmälläpito.

Löytyy myös Manu-olentoja, joiden velvollisuutena on toiminta samaan tapaan jokaisen juurirodun hyväksi kierroksen kullakin planeetalla. ”Siemen-Manu” suunnittelee ihmistyyppin parantamista, jonka jokainen juurirotu panee alkuun, ja ”Juuri-Manu” syntyy itse uuden rodun keskuuteen johtajaksi ja opettajaksi, suunnittelemaan kehityksen kulkua ja pitämään huolta siitä, että rodussa tosiaan tapahtuu parannus.

Millä tavalla tuo tarpeellinen valittujen olioiden välttämätön erotus muista tapahtuu Manun johdolla ja miten hän sitten pitää huolta kasvavasta uudesta yhteiskunnasta, sitä tullaan vastaisuudessa selvittämään. Ainoastaan viittaus tuohon toimintatapaan on tässä tarpeen.

Luonnollisesti tapahtui rotuerottelu, josta neljännen juurirodun oli määrä alkaa ennen mainitulla Lemurian mantereella eräässä kolmannen juurirodun alarodussa.

Seuraten, missä se on välttämätöntä, rodun historiaa neljän ajanjakson läpi — edellä merkittyjen karttojen mukaan — on tarpeellista jakaa aihe seuraaviin pääosiin:

1. Eri alarotujen syntyperä ja asuinseudut.
2. Niiden kehittämät valtiolliset laitokset.
3. Niiden siirtyminen maailman eri osiin.
4. Niiden luomat tieteet ja taiteet.

5. Niiden käytäntöön ottamat tavat ja elämänmuodot.
6. Uskonnollisten aatteiden nousu ja lasku niiden keskuudessa.

ALARODUT

Näiden alarotujen nimet ovat:

1. Rmoahalilaiset
2. Tlavatlilaiset
3. Tolteekit
4. Ensimmäiset turaanilaiset
5. Alkuperäiset seemiläiset
6. Akkadilaiset
7. Mongolit

Nämä nimitykset on valittu seuraavien periaatteiden mukaan: Jos nykyaikainen etnologia on löytänyt jälkiä jostakin alarodusta tai edes tuntenut pienen osan siitä, tieteen käyttämä nimi on selvyuden vuoksi otettu tässä käyttöön. Mutta noista ensimmäisistä alaroduista on tuskin mitään jälkiä jäänyt tiedemiesten saataville, minkä takia niistä on käytetty sitä nimeä, jota he itse itsestään käyttivät.

RMOAHALILAINEN ROTU

Ensimmäisen kartan esittämä aikakausi kuvaa maapallon muotoa noin miljoona vuotta sitten, mutta rmoahali-rotu sai alkunsa noin 4-5 miljoonaa vuotta sitten, jolloin suuria alueita eteläisestä Lemurian mantereesta oli vielä olemassa, mutta Atlantis ei ollut vielä saanut sitä muotoa, jonka se sittemmin sai. Tämän Lemurian äärimmäisellä reunalla syntyi rmoahali-rotu. Ylimalkaisesti voi sanoa sen syntyneen 7° pohjoista leveyttä ja 5° läntistä pituutta, joka nykyisillä kartoilla on Ashantin rannikko. Se oli kuuma, kostea rannikko, jossa eli suunnattomia antediluviaanisia eläimiä kaislikoissa ja kosteissa metsissä. Rmoahalilaiset olivat tummaa rotua. Heidän ihonsa oli mahonginmustaa. Heidän pituutensa oli näinä aikoina noin 3-4 metriä, he olivat siis todellisia jättiläisiä. Mutta vuosisatojen aikana heidän vartalonsa vähitellen pieneni, niin kuin kaikkien rotujen on aikanaan käynyt, ja lopulla me näemme heidän rotunsa supistuneena "Furfooz-ihmiseksi". He siirtyivät lopulla Atlantiksen etelärannikolle, jossa he olivat alituisesti sotajalalla tuota mannerta asustavien lemuralaisten kuudennen ja seitsemän alarodun kanssa. Melkoinen osa heidän heimostaan muutti myöhemmin pohjoiseen, muiden jäädessä paikoilleen ja muodostaessa seka-avioliittoja mustien lemuralaisten alkuasukkaitten kanssa. Seurauksena tästä oli, että sinä aikakautena, josta nyt on kysymys (ensimmäisen kartan aikakautena) ei etelässä ollut jäljellä lainkaan puhdasta rotua. Ja niin kuin pian saamme nähdä, juuri näiden päiväntasaajalla ja mantereen äärimmäisellä eteläisellä kärjellä asuvien mustien riveistä sittemmin tolteekki-valloittajat ottivat suuret orjalaumansa. Muu osa rodusta saapui mantereen pohjoisimpiin ääriin Islannin tienoille asti, ja asustaen siellä lukemattomia sukupolvina he tulivat

vähitellen vaaleammiksi, niin että me näemme heidät ensimmäisen kartan aikakautena jokseenkin vaaleana kansana. Heidän jälkeläisensä tulivat sittemmin ainakin nimellisesti seemiläisten kuninkaiden alamaisiksi.

Se, että he asuivat siellä lukemattomia sukupolvia, ei merkitse, että he olisivat saaneet olla siellä häiriintymättä, sillä oli ajanjaksoja, jolloin olosuhteet ajoivat heidät etelään. Jääkauden kylmyys tosin vaikutti samalla tavalla rmoahalilaisiin kuin muihinkin rotuihin, mutta jokunen sana tästä asiasta on tarpeen mainita jo tässä.

Tässä ei syvennyttä tämän maapallon eri pyörimisliikkeisiin tai sen vaihteluihin pois oikealta kulkuradaltaan, mistä jääkausien on väitetty johtuvan. On – jo eräiden astronomienkin myöntämä – tosiasia, että pienempi jääkausi tulee aina joka 30 000 vuoden päästä. Näiden lisäksi oli Atlantiksen historian aikana kaksi aikakautta, jolloin jäävyöhyke ei tyytynyt peittämään ainoastaan pohjoisia seutuja, vaan levisi suurimpaan osaan maapalloa pakottaen kaiken elämän siirtymään päiväntasaajan vyöhykkeelle. Ensimmäinen näistä jääkausista oli rmoahalilaisten kehityskautena, noin 3 miljoonaa vuotta sitten, ja toinen tolteekkien nousun aikana, noin 850 000 vuotta sitten.

Mitä jääkausiin muuten tulee, on huomattava, että vaikka asukkaiden pohjoisemmilla seuduilla olikin pakko asettua talveksi etelämpään jäävyöhykkeen ulkopuolelle, oli kuitenkin suuria alueita, joihin he saattoivat palata kesäksi ja joissa he oleskelivat metsästäjinä, kunnes talven pakkaneen taas karkotti heidät etelään.

TVATLILAINEN ROTU

Tlavatlilaisten eli toisen alarodun alkuperäinen kotipaikka oli Atlantiksen länsipuolella olevalla saarella (nykyisen Meksikon eteläosassa, kartassa 1 merkitty numerolla 2). Sieltä he levisivät varsinaiselle Atlantis-mantereelle etupäässä sen keskiosaan, mutta vähitellen laajentaen aluettaan myös pohjoiseen päin nykyistä Grönlantia kohti (joka sekin oli silloin olemassa Lemurian mantereen jäännöksenä, vaikkakin meren erottamana Atlantiksesta).

Ruumiillisesti tlavatlilaiset olivat voimakasta ja rotevaa kansaa, punaisenruskean värisiä, mutta he eivät olleet aivan niin jättiläismäisiä kuin rmoahalilaiset, jotka he karkottivat edellään yhä kauemmas pohjoiseen. Tlavatlilaiset olivat vuoristojen ihailijoita ja heidän pääpaikkansa oli mantereen vuoristoisessa sisäosassa, joka sitten säilyikin Atlantiksesta viimeisenä Poseidonin nimellä. Ensimmäisen kartan aikakautena tlavatlilaiset asettuivat pohjoisrannikollekin asumaan, jolloin läntisillä saarilla asusti tlavatlilainen ja tolteekkilainen sekarotu niillä seuduilla, jotka jo silloin olivat olemassa nykyisestä Amerikasta.

TOLTEEKKILAINEN ROTU

Me siirrymme nyt tolteekkilaiseen eli kolmanteen alarotuun. Se oli suurenmoinen kehityskausi. Tämä rotu hallitsi koko Atlantista tuhansia vuosia aineellisesti mahtavana ja kunniaakkaasti. Niin valtava ja elinvoimainen oli tämä alarotu, että eivät edes avioliitot seuraaviin alarotujen kanssa saaneet sitä menettämään alkuperäisiä ominaisuuksiaan, vaan se pysyi yhä pääasiallisesti tolteekkilaisena, ja satojen tuhansien vuosien kuluttua löydämme heidän jälkeläistensä hallitsevan suurenmoisesti Meksikossa ja Perussa pitkiä aikakausia, ennen kuin niiden rappeutuneet jälkeläiset saivat nöyrytyä sotaisten asteekkien edessä, jotka valloittivat heidän maansa pohjoisesta päin. Tolteekkien iho oli myös punaisenruskea, mutta he olivat punaisempia tai enemmän kuparin värisiä kuin tlavatlilaiset. He olivat myös pitkäkasvuista rotua, keskimäärin noin 2,5 metriä rodun nousuainana, mutta sitten tietysti pienentyen, niin kuin kaikki muutkin rodut, nykyisen ihmisrodun yleiseen mittaan. Tämä ihmislaji oli ilmeinen parannus kahdesta edellisestä alarodusta, sillä heidän ulkopiirteensä olivat suorat ja selvät, suuresti muistuttaen muinaiskreikkalaisia. Tämän rodun syntymäpaikka oli likipitään niillä seuduilla, missä on nykyisin Mississippi-joen suu (kartassa 1 kohdassa 3). Se oli silloin Atlantiksen länsirannikolla, ja koko tuo osa mannerta oli tolteekki-rodun hallussa. Ryhtyessämme tarkastelemaan näiden rotujen poliittisia vaiheita huomaamme, että tämä rotu levisi yli koko mantereen, ja heidän pääkaupungistaan Atlantis-mantereen itärannalta hallitsivat heidän keisariinsa lähes koko tuolloin tunnettua maailmaa.

Näitä kolmea alarotua nimitetään ”punaisiksi roduiksi”. Niiden ja neljän seuraavan välillä ei alkuaan ollut sanottavasti veren sekoittumista. Näitä neljää, vaikka ne eroavatkin tuntuvasti

toisistaan, on kutsuttu ”keltaisiksi”, ja tämä väri olikin pääasiallisena turaanilaisten ja mongolien värinä, mutta seemiläisten ja akkadilaisten iho oli väriltään verrattain valkea.

ENSIMMÄINEN TURAANILAINEN ROTU

Turaanilaisella eli neljännellä alarodulla oli syntymäpaikkansa mantereen itäosassa, etelään siitä vuorisesta seudusta, jota tlavatlilaiset asustivat. Paikka on nykyisellä kartalla keskellä Atlantin valtamerä, länteen Kanarian saarista (kartassa 1 numero 4). He olivat siirtolaiskansaa alkua ajoilta asti, ja suuri joukko muutti Atlantis-mantereeseen itäpuolella oleviin maihin. Heillä ei ollut milloinkaan ylivaltaa vanhalla mantereella, vaikka heistä jotkut heimot ja kansakunnat tulivat hyvinkin mahtaviksi. Suuret alueet mantereella tlatlilaisten vuoriston länsi- ja eteläpuolella oli heidän kotiseutunaan, mutta he jakoivat nämä maat tolteekkien kanssa. Niistä uusista poliittisista ja yhteiskunnallisista kokeiluista, joita tämä alarotu toteutti, puhutaan tuonnempana.

ALKUPERÄINEN SEEMILÄINEN ROTU

Etnologit ovat olleet erimieltä siitä, missä seemiläinen eli viides alarotu on saanut alkunsa, ja tämä erimielisyys onkin ollut luonnollista ottaen huomioon, kuinka vähän tietoja heillä on ollut käytettävänä. Tällä alarodulla oli alkuperäinen kotipaikkansa siinä vuoristossa, joka ojentautui Atlantis-mantereen itäisimpänä kärkenä koilliseen, vastaten nykyistä Skotlantia ja Irlantia sekä niiden lähimpiä meriä (kartassa 1 merkitty numerolla 5). Tällä mantereen vähimmin edullisella seudulla kasvoi rotu, joka rupesi kukoistamaan, pysyen vuosisatoja riippumattomana etelän hyökkäviä kuninkaita vastaan, kunnes senkin aika tuli levitä kotiseutunsa ulkopuolelle ja muodostaa siirtokuntia. On muistettava, että silloin, kun seemiläiset nousivat valtaan, oli jo satoja tuhansia vuosia kulunut juurirodun alusta ja toisen kartan aikakausi oli alkanut. Seemiläiset olivat levottomia, tyytymätöntä väkeä, aina sotajalalla naapuriensa, etenkin silloin kasvamassa olevan akkadilaisen valtakunnan kanssa.

AKKADILAINEN ROTU

Akkadilaiset eli kuudes alarotu sai alkunsa sillä itäisen mantereen länsiosalla, joka syntyi 800 000 vuotta sitten olleen vedenpaisumuksen seurauksena (kartassa 2 merkitty numerolla 6) ja joka ylettyi kaukaa nykyisen Atlantin valtameren keskipaikoilta asti pitkänä niemimaana yli nykyisen Espanjan ja Välimeren – aina Mustanmeren länsirannikolle asti (muun Euroopan ollessa yhä vielä meren pohjana, paitsi tuon suuren saaren pohjoisessa). Tämä rotu varttui kokonaan Atlantiksen ulkopuolella. Sen syntymäpaikka oli suunnilleen nykyisen Korsikan saaren kohdalla (42° pohjoista leveyttä, 10° itäistä pituutta). He eivät kuitenkaan kauan tyytyneet omaan maahansa, vaan levittäytyivät suuresti pienentyneelle Atlantis-mantereelle. He taistelivat seemiläisten kanssa monta taistelua sekä maalla että merellä, ja hyvin suuria sotalaivastoja käytettiin kummallakin puolella. Lopulta noin 100 000 vuotta sitten he voittivat seemiläiset täydellisesti, ja siitä lähtien asettui akkadilainen dynastia hallitsemaan seemiläisten pääkaupunkiin, halliten joitakuuta satoja vuosia viisaasti maata. He harrastivat suuresti kauppaa, merenkulkua ja siirtokuntien perustamista, ja he perustivatkin etäisten maiden yhteyteen monta kauppakeskusta.

MONGOLIALAINEN ROTU

Mongolialainen eli seitsemäs alarotu³, näyttää olevan ainoa, joka pysyi kokonaan erillään Atlantiksesta. Se sai alkunsa kaukana Tatarian tasangoilta n. 63° pohjoisleveyttä ja 140° itäistä pituutta (merkitty karttaan 2 numerolla 7, vastaa nykyistä Siperiaa). Se oli suoranainen turaanilaisen rodun jälkeläinen, ja levisi vähitellen yli koko silloisen Aasian (jonka koko keskiosa oli suurena merenä). Tämä alarotu lisääntyi suunnattomasti, ja vielä tänä päivänä enemmistö tämän maapallon asukkaista kuuluu oikeastaan tähän rotuun, vaikka moni sen eri osista on niin suuresti sekaantunut vanhempien rotujen vereen, että sitä on vaikea erottaa niistä.

³ Johon muinaissuomalaisetkin luetaan. — Suom. huom.

[Matti Kurikan huomautus perustunee Salaisen opissa olevaan poimintoon Sinnettin kirjasta. Pekka Ervastian näkemyksen mukaan suomalaiset kuuluvat arjalaiseen juurirotuun, eivät atlantislaiseen. — Toim. huom.]

VALTIOLLISET LAITOKSET

Tällaisessa yleispiirteisessä esityksessä on mahdollon selittää, miten kukin alarotu oli jakaantuneena kansakuntiin, joista jokaisella oli oma erikoinen tyyppinsä ja luonteensa. Tässä yritetään luoda ainoastaan yleiskatsaus niihin erilaisiin valtiollisiin laitoksiin, jotka säilyivät kunkin rodun ajanjakson läpi.

Vaikka me tunnustammekin, että jokainen alarotu niin kuin jokainen juurirotukin on kehityksessä jossakin suhteessa korkeammalla asteella kuin sitä edeltävä, on kuitenkin pidettävä mielessä kehityksen kulun kiertävä spiraalimuoto, joka vie ihmiskuntaa niin kuin yksityistä ihmistäkin eri ikäkausien läpi: lapsuuden, nuoruuden ja miehuuden, läpi takaisin korkean iän lapsuuteen. Kehitys menee kyllä aina eteenpäin, mutta sen kääntyminen takaisin nousevassa spiraalissa näyttää siltä, kuin valtiollinen ja uskonnollinen historia olisi todisteena ei ainoastaan edistyvässä kehityksessä vaan myös taantumisesta ja rappiosta.

Vakuuttaessamme siis, että ensimmäinen alarotu alkoi kehityskautensa mitä täydellisimmän hallituksen holhouksen alaisena, on meidän käsitettävä, että tämä oli välttämätöntä rodun lapsuuden takia, eikä suinkaan kypsyneen miehuuden ansioista johtuen. Rmoahalilaiset olivat täysin kykenemättömiä kehittämään minkäänlaista järjestettyä hallitusmuotoa, eivätkä he päässeet milloinkaan edes niin korkealle sivistysasteelle kuin kuudes ja seitsemäs lemuralainen alarotu. Mutta Manu, joka pani toimeen rotueron, jopa syntyi itse tähän rotuun ja hallitsi sitä kuninkaana. Ja vielä sittenkin, kun hän ei enää ottanut näkyvää osaa rodun hallintoon, adeptit eli "jumalanpojat", kun asiat sitä vaativat, edelleen pitivät huolta alkuasteella olevan yhteiskunnan menestyksestä. Meidän ihmiskuntamme ei ollut

silloin sillä kehitysasteella, että se olisi voinut kasvattaa täydellisiä luonnonsalaisuuksiin vihittyjä tietäjiä. Edellä mainitut hallitsijat, Manu itse niihin luettuna, olivat siis tuloksia muiden maailmojen kehityksestä.

Tlavatlilaiset osoittivat jo jonkinlaisia taipumuksia järjestettyyn yhteiskuntaelämään. Heidän eri heimojaan ja kansojaan hallitsivat päälliköt tai kuninkaas, jotka tavallisesti saivat valtuutensa kansalta äänestyksellä. Luonnollisesti voimakkaimmat henkilöt ja suuremmat soturit tulivat valituiksi. Rodun keskuuteen muodostuikin huomattava valtakunta, jossa yksi kuningas nousi nimelliseksi päämieheksi, mutta hänen yliheruutensa perustui pikemmin nimelliseen kunniaan kuin todelliseen valta-asemaan.

Tolteekkilainen rotu sen sijaan kehitti korkeamman sivistyksen ja järjesti mahtavamman valtakunnan kuin mikään kansa Atlantiksella, ja silloin asetettiin ensi kerran perinnöllinen kuninkuus. Rotu oli ensin hajallaan useina riippumattomina valtakuntina, jotka olivat alituisen sotajalalla toistensa kanssa, ja kaikki loppumattomissa sodissa lemurialais-rmoahalilaisten kanssa etelässä. Lopulta nämä vähitellen voitettiin ja pakotettiin alamaiskansoiksi, useat heistä surmattiin tai syöstiin orjuuteen. Mutta noin miljoona vuotta sitten kaikki tolteekkilaiset valtakunnat yhdistettiin suureksi liittovaltioksi, jonka ylimmäksi päälliköksi tunnustettiin ”keisari”. Tämä oli tietysti tulos suurista sodista, mutta seurauksena siitä oli rauha ja hyvinvointi koko rodulle.

On muistettava, että suurimmalla osalla ihmiskuntaa oli silloin käytettävänään psyykkisiä kykyjä (jotka sittemmin on kadotettu), ja tähän aikaan olivat edistyneimmät käyneet läpi tarpeellisen koulutuksen salatieteellisissä opistoissa, ja olivat päässeet korkeille vihkimysasteille – jotkut aina adepteiksi asti. Niinpä toinen noista keisareista oli adepti, ja tuhannen vuotta tämä jumalallinen kuningassuku hallitsi, ei ainoastaan kaikkia niitä valtakuntia, joihin Atlantis oli jakaantuneena, vaan myös

lännen saaria ja itäpuolella olevaa mantereen eteläosaa. Silloin kun tuli tarpeelliseksi, asettui valtaistuimelle joku jäsen tietäjien salaseurasta, mutta tavallisesti valta siirtyi isältä pojalle, sillä kaikki olivat enemmän tai vähemmän kyvykkäitä, joissakin tapauksissa pojan saadessa omalta isältään korkeamman arvoasteen. Koko tämän ajan nämä tietäjähallitsijat pysyivät välittömässä yhteydessä maailmaa hallitsevan Salaisen Veljeskunnan kanssa. Hallitsijoiden koko lainsäädäntö ja toiminta oli täydellisessä sopusoinnussa Salaisen Veljeskunnan suunnitelmien kanssa. Tämä oli tolteekkilaisen rodun kultainen aikakausi. Hallitus ylläpiti oikeutta ja piti silmällä kaikkien hyvää. Taiteita ja tieteitä harrastettiin, ja tosiasia on, että työmiehet pellollakin, salaisiin luonnonvoimiin perehtyneinä, saavuttivat suurenmoisia tuloksia. Uskonnollinen elämä ja kirkolliset menot olivat vielä suhteellisen puhtaita. Atlantiksen sivistys oli tosiaan tänä aikana saavuttanut korkeimman kukoistuksensa.

NOITUUS VASTAAN HYVÄ LAKI

Kun tätä onnen aikakautta oli kestänyt noin 100 000 vuotta, alkoi ihmiskunta rappeutua. Useat aluskuninkaat sekä suuri osa papeista ja kansasta lakkasivat käyttämästä lahjojaan ja voimiaan niiden lakien mukaan, jotka nuo jumalalliset hallitsijat olivat heille säätäneet. Näiden määräyksiä ja neuvoja ruvettiin laiminlyömään. Heidän yhteytensä Salaiseen Veljeskuntaan katkesi. Persoonalliset pyyteet, rikkauden ja vallan tavoittelu, vastustajien nöyryytys ja kukistaminen alkoivat tulla yhä enemmän tavoitteiksi, joihin he suuntasivat salaiset voimansa. He alkoivat käyttää niitä lakien vastaisesti kaikenlaisiin itsekäisiin, pahoihin tarkoituksiin, ja tämä johti väistämättä siihen, mitä me nimitämme noituudeksi.

Useiden taikauskon ja tietämättömyyden vuosisatojen aikana tämä noituuden käsite yhdistettiin vähitellen toisaalta herkäuskoiseen inhoon ja toisaalta huijaamiseen. Tarkastellaan hie-man sen todellista merkitystä ja kauheita vaikutuksia, joita sen harjoittaminen on aina aiheuttanut maailmassa.

Osaksi ihmisten psyykkisten kykyjen takia, jotka eivät olleet vielä tukahtuneet aineellisuuden temmellyksessä, mihin rotu sittemmin alentui, ja osaksi heidän tieteellisten saavutustensa perusteella atlantilaisen sivistyksen kohottua korkeimmilleen, kaikkein älykkäimmät ja tarmokkaimmat rodun jäsenet saavuttivat vähitellen yhä suuremman määrän tietoa luonnon lakien toimintatavasta ja yhä enemmän valtaa sen salattujen voimien ylitse. Tämän pyhyiden tahriminen ja jumalallisen tiedon käyttö itsekäisiin tarkoituksiin oli noituutta. Kuinka kauheat seuraukset siitä olivat, siitä meillä on todisteena se kamala kohtalo, joka tuli koko rodun osaksi. Kun musta magia kerran oli aloitettu, sen käyttö levisi yhä laajempiin piireihin. Kun korkeampi

henkinen johto täten oli kokonaan lakannut vaikuttamasta, kâmallinen prinssiippi, ollen neljäs järjestyksessä, luonnonmukaisesti nousi korkeimmilleen neljännen juurirodun aikana, toteutuen yhä enemmän ihmiskunnassa. Himot, raakuus ja julmuus olivat nyt yhä lisääntymässä, ja ihmisen eläimellinen olemus lähestyi alhaisimpia ilmaisumuotojaan. Moraalikysymys oli jakanut atlantilaisen rodun jo alkuaikoina kahteen vihamieliseen leiriin, ja se, mikä oli jo saanut alkunsa rmoahalilaisina aikoina, kärjisty i pahimmilleen tolteekkilaisen kulttuurin aikana. Har-magedon uudistuu yhä uudestaan maailman historian kaikkina aikakausina.

Kieltäytyen tottelemasta tietäjäkeisarien hallitusta nuo mustan noituuden seuraajat nousivat kapinaan ja asettivat valtaistuimelle kilpailevan keisarin, joka kovien kamppailujen ja taistelujen jälkeen pakotti "valkean keisarin" poistumaan pääkaupungistaan, "Kultaisten porttien kaupungista", ja asettui valtaistuimelle.

Valkea keisari, paeten pohjoiseen, asetti valtaistuimensa siitä lähtien erääseen kaupunkiin, jonka alkujaan olivat tlavatlilaiset perustaneet vuoristoseutunsa eteläiseen piirikuntaan, mutta joka oli erään tolteekkilaisen aluskuninkaan pääkaupunkina. Tämä otti ilolla vastaan valkean keisarin ja tarjosi kaupunkinsa hänen haltuunsa. Muutamat muut aluskuninkaat pysyivät hänelle uskollisina, mutta useimmat siirtyivät uuden keisarin alamaisiksi. Vaan kauan eivät hekään olleet uskollisia. Alituisen tapahtui julistautumisia riippumattomiksi, ja yhtä mittaa käytiin taisteluja eri osissa valtakuntaa, ja näissä taisteluissa turvauduttiin alinomaa noituuteen niiden tuhovoimien lisäksi, jotka sotajoukoilla oli käytettävänä.

Nämä tapahtumat olivat jo noin 50 000 vuotta ennen ensimmäistä vedenpaisumusta.

Siitä lähtien rupesivat asiat kääntymään huonompaan suuntaan. Noidat käyttivät voimiaan yhä häikäilemättömämmin, ja yhä suuremmat ihmisjoukot pääsivät perille näistä hirvittävästä mustista salaisista voimista.

Sitten tuli tuo kauhea rangaistus, kun miljoonat ja miljoonat hukkuivat. "Kultaisten porttien kaupunki" oli tähän aikaan tullut oikeaksi pahuuden likaviemäriksi. Valtameren aallot vierivät sen ylitse ja hukuttivat sen kaikkineen päivineen. Itse "musta keisari" valtaistuimineen hukkui, eikä sen koommin milloinkaan enää noussut valtaan. Pohjolan keisari, niin kuin koko mantereen tietäjäpapitkin, olivat jo kauan tietäneet, mitä oli tulossa. Siitä syystä, kuten seuraavasta näkyy, papit johtivat maasta muuttoa ennen tämän katastrofin niin kuin ennen myöhempienkin katastrofien tuloa.

Koko mannerta kohtasi nyt hirvittävä tuho. Ei siinä kylliksi, että suuret maakunnat painuivat valtameren alle, vaan meren mainingit vierivät useiden muidenkin maa-alueiden yli jättäen ne vetisiksi erämaiksi. Kokonaiset maakunnat tulivat toisiin paikoin taas aivan kuiviksi, ja jäivät monien sukupolvien ajaksi asumattomiksi erämaiksi.

Eloon jäänyt väestö oli saanut hirvittävän varoituksen, ja se otettiinkin varteen: noituuden harjoitus tuli heidän keskuudessaan joksikin aikaa sangen harvinaiseksi. Pitkä aikakausi kuului, ennen kuin syntyi uudelleen mitään voimakasta hallitusta. Saamme nähdä seemiläisen noitahallitsijan valtaistuimella "Kultasten porttien kaupungissa", mutta mikään tolteekkilainen valta ei noussut mainittavaan arvoon toisen kartan aikakautena. Vaikka tolteekkilaisia rotuja oli kyllä suuria määriä, emämaassa oli enää hyvin vähän puhdasta verta.

Mutta Ruta-saarella, kolmannen kartan aikakautena, kohosi tolteekkilainen hallisijasuku jälleen valtaan ja hallitsi aluskuninkaittensa välityksellä suurta osaa saaresta. Tämäkin hallitusvalta tukeutui "mustaan magiaan", joka – niin kuin jo ehkä käsitämme – tuli nyt yhä jokapäiväisemmäksi näiden neljän ajanjakson aikana, kunnes se päättyi siihen väistämättömään katastrofiin, joka suurimmaksi osaksi puhdisti maapallomme tästä kauheasta ilmiöstä. On pidettävä mielessä myös se, että aina Poseidon-saaren häviämiseen asti oli joku "tietäjä"

kuninkaana, keisarina tai muuna hallitsijana, tunnustaen ”hyvyyden lain”. Hän hallitsi jossakin osassa mannerta, toimien Salaisen Veljeskunnan määräysten mukaan ja pitäen, mikäli mahdollista, kurissa pahimpia ”mustien voimien” harjoittajia sekä opettaen ja johtaen sitä pientä vähemmistöä, joka edelleen vietti puhdasta ja tervehenkistä elämää. Myöhempanä aikana tämä ”valkea” kuningas pääsi valtaistuimelle pappien valitsemana, so. niiden harvojen, jotka edelleen noudattivat ”hyvyyden lakia”.

Paljon ei tarvitsekaan enää tolteekeista sanoa: Poseidon-saarella väestö oli enemmän tai vähemmän sekarotuista. Kaksi kuningaskuntaa ja pieni tasavalta lännessä jakoivat saaren omistuksen. Pohjoista osaa hallitsi ”tietäjäkuningas”. Mutta myös eteläisessä kuningaskunnassa perimysjärjestelmän oli ollut pakko väistyä kansan vaalin edestä. Varsinaiset rotudynastiat olivat lakanneet, mutta yhä tuon tuostakin nousi tolteekkeja valtaan sekä pohjoisessa että etelässä, ja pohjoisen kuningaskunnan alue supistumistaan supistui, eteläisen haltuunottojen seurauksena.

Tarkastettuumme täten laajemmalla oloja tolteekkien aikana, meidän ei tarvitse viipyä seuraavien neljän alarodun poliittisen elämän yleispiirteitten tarkastamisessa, sillä yksikään niistä ei noussut siihen sivistykseen kuin tolteekit. Ihmisrodun rappeutuminen oli näet alkanut.

Turaanilainen rotu näkyy pyrkineen toteuttamaan jonkinlaista feodaalijärjestelmää. Jokainen päällikkö oli herra omassa piirissään, ja kuningas oli vain ensimmäinen vertaistensa parissa. Päälliköt, jotka muodostivat hänen neuvostonsa, murhasivat tuon tuostakin kuninkaansa ja asettivat yhden joukosta hänen sijalleen. He olivat meluisaa ja riitaista rotua, ja myös raakoja ja julmia. Se tosiasia, että joinakin aikoina heidän historiassaan naisrykmentit ottivat osaa heidän sotiinsa, on sangen huomattava seikka.

Tässä on jo mainittava merkittävin asia heidän yhteiskunnallisessa elämässään, joka – jollei se olisi saanut valtiollista

merkitystä – olisikin oikeammin kuulunut lukuun, jossa puhutaan tavoista ja yhteiskuntaoloista. Kun he joutuivat jatkuvasti tappiolle taisteluissaan naapuriensa tolteekkien kanssa ja tietäen siihen syyksi sen, että heitä oli lukumäärältään vähemmän, niin kasvattaakseen lukumääränsä niin suureksi kuin mahdollista he säätivät sellaisen lain, että miehet vapautettiin kokonaan suoranaisestä perheen elättämisvelvollisuudesta. Valtio piti huolta lasten toimeentulosta ja kasvatuksesta, ja heitä pidettiin kokonaan valtion omaisuutena. Tästä olikin seurauksena lasten tuntuva lisääntyminen turaanilaisten keskuudessa, mutta avio-
liittojen solmimiselle ruvettiin panemaan hyvin vähän arvoa. Perhe-elämän siteet täten höllönivät ja vanhempien rakkauden tunne hävisi. Pian he kuitenkin havaitsivat, ettei kokeilu onnistunut, ja siitä luovuttiin. Muitakin kokeita taloudellisten pulmien ratkaisemiseksi sosialistiseen suuntaan, jotka kysymykset ovat vielä tänä päivänä polttavia, oli tämän rodun keskuudessa kokeilujen alaisina, mutta niistä luovuttiin.

Alkuperäiset seemiläiset, jotka olivat riitaisia, ryöstelevä ja tarmokas heimo, kallistuivat aina patriarkaalista hallitusmuotoa kohti. Heidän siirtolaisensa, jotka tavallisesti turvautuivat karjankasvatukseen, melkein poikkeuksetta viettivät liikkuvaa paimentolaiselämää, mutta – niin kuin olemme nähneet – he muodostivat kuitenkin melkoisen valtakunnan toisen kartan aikana, ja omistivat suuren ”Kultaisten porttien kaupungin”. Lopulta heidän kuitenkin täytyi väistyä akkadilaisten rodun kasvavan voiman edestä.

Kolmannen kartan aikakautena, noin 100 000 vuotta sitten akkadilaiset lopultakin kukistivat seemiläisten vallan. Tämä kuudes alarotu oli paljon enemmän yhteiskuntajärjestystä noudattavaa kansaa kuin sen edeltäjät. Ammattimiehinä ja merimiehinä he elivät järjestyneissä yhteiskunnissa ja luonnollisesti kehittivät harvainvaltaisen hallitusmuodon. Heillä oli käytössä se erikoisuus, joka myöhemmältä ajalta tunnetaan vain Spartasta, että hallituksen ylimmällä sijalla oli yhtäaikaan kaksi kuningasta samassa kaupungissa.

Todennäköisesti seurauksena heidän kiinnostuksestaan merenkulkuun oli se, että heistä tuli huomattavia tähtien tutkijoita, joten tämä rotu edistyi suuresti sekä tähtitieteessä että astrologiassa.

Mongolit olivat edistyneempi versio edeltäjistään, raaosta turaanilaisista. Syntyneinä itäisen Siperian laajoilla tasangoilla, he eivät joutuneet milloinkaan yhteyteen emämantereeseen kanssa. Epäilemättä ympäröivän luonnon vaikutuksesta heistä tuli paimentolaisia. He olivat psyykkisempiä ja uskonnollisempia kuin turaanilaiset, joista he polveutuivat. Heidän vähitellen omaksumansa hallitusmuoto kaipasi yhtä ainoaa hallitsijaa, joka oli korkeimpana sekä maallisessa hallituksessa että papiston päämiehenä.

SIIRTOLAISUUS

Kolme syytä oli vaikuttamassa siirtolaisuuteen. Turaanilainen rotu oli ihan alusta asti kiinnostunut muodostamaan siirtokuntia, mitä pyrkimystä se toteutti hyvin laajassa muodossa. Seemiläiset ja akkadilaiset harrastivat hekin jossain määrin siirtolaisuutta.

Kun siis aika väistyi ja maa-alat näyttivät tulevan riittämättömiksi koko väestön toimeentulolle, heikoimmin toimeentulevien oli välttämättömyyden pakosta alettava etsiä toimeentulonsa harvemmin asutuista maista. Sillä on otettava huomioon, että silloin, kun atlantislaiset saavuttivat huippukohtansa tolteekkilaisena aikakautena, väestö eli suhteellisesti neliökilometriä kohti Atlantis-mantereella luultavasti yhtä tiheässä, jollei vielä tiheämmässä kuin nykyään Englannissa ja Belgiassa. Joka tapauksessa on varmaa, että siirtolaisille sopivat maat olivat paljon laajemmat kuin meidän aikanamme. Koko maailman väestö, jonka lukumäärä nykyaikana ei luultavasti ole sen enempää kuin noin 1,2-1,5 miljardia, oli tuolloin kohonnut peräti kahteen miljardiin.

Lopuksi tapahtui useampia pappien johtamia siirtymisiä ennen jokaista vedenpaisumusta, joita oli paljon useampia kuin nuo neljä, joista edellä on puhuttu. Ne "valkeat" kuninkaats ja papit, jotka noudattivat "hyvää lakia", tiesivät edeltä käsin onnettomuuksien lähenemisen. Jokainen heistä siis luonnollisesti tuli profeetallisten varoitusten esittäjäksi ja siirtolaisjoukon johtajaksi. Mutta myöhempinä aikoina hallitsijat pitivät näitä pappien johtamia siirtymisiä hyvin pahana, kun niiden kautta tietysti heidän valtakuntansa väestö väheni ja varallisuus hupeni. Siitä syystä oli siirtolaisten salaa yöllä astuttava laivoihin.

Jos seuraamme jokaisen alarodun siirtymistä omalla vuorollaan, lopulta pakostakin saavumme niihin maihin, joissa heidän jälkeläisensä nykyisin asustavat.

Vanhimpia siirtymisiä tarkastellessamme meidän on palatava rmoahalilaisten aikoihin. On muistettava, että ainoastaan se osa väestöä, joka asui mantereen pohjoisrannikolla säilytti rotunsa alempiin rotuihin sekoittumatta. Ollessaan etelässä alttiina alituisille rauhattomuuksille ja suorastaan tlavatlilaisten soturien pakottaminakin he väistyivät naapurimaihin ja lähellä olevalle Grönlannin saarelle. Toisen kartan aikakautena rmoahalilaisia ei ollut laisinkaan enää supistuneella emämantereella, mutta mantereen pohjoinen niemimaa lännessä, joka oli nyt merestä kohonnut, oli heidän hallussaan, niin kuin jo mainittu Grönlannin niemimaakin ja suuren Skandinavian saaren länsirannikot. Heillä oli myös yksi siirtokunta maassa, joka oli pohjoiseen Keski-Aasian silloisesta merestä.

Britannia ja Picardyn maakunta nykyisessä Ranskassa olivat silloin yhteydessä Skandinavian saaren kanssa, mutta tämä saari yhtyi sitten kolmannen kartan aikakaudella kasvamassa olevaan Euroopan mantereeseen. Niinpä on löydetty Ranskasta tämän rodun jäännöksiä neljännen geologisen kehityskauden maakerroksista, ja tuota pyöreäpäistä muinaisjäännöstä (Furfooz-ihmistä) voi pitää tämän rodun tavallisena tyyppinä sen rappeutumisen ajalla.

Tämän rodun hajanaisten ja rappeutuneiden jäänteiden on täytynyt monta kertaa jääkauden huikeiden pakkasten pakottamina siirtyä etelään ja monta kertaa kulkeutua heitä voimakkaampien naapuriensa ahneudesta johtuen takaisin pohjan perille. Heitä on löydettävissä nykyaikana lappalaisista, vaikka tähänkin rotuun on jo sekoittunut muuta verta. Niin kummallisesti on tosiaan käynyt, että nämä näivettyneet ja pieniksi surkastuneet ihmiskunnan jäsenet ovat niiden mustien jättiläisten suoranaisia jälkeläisiä, jotka saivat alkunsa Lemurian kaudella päiväntasaajalla sijainneella vyöhykkeellä lähes viisi miljoonaa vuotta sitten.

Tlavatlisiirtolaiset näyttivät levinneen kaikkiin kompassin suuntiin. Toisen kartan aikakautena heidän jälkeläisensä asuivat silloin kasvamassa olleen Amerikan sekä länsirannikoilla (Kaliforniassa) että myös sen eteläisillä rannikoilla (Rio de Janeiro). Me näemme heitä myös Skandinavian saaren itäranikoilla, kulkivatpa he pitemmällekin purjehtien valtameren poikki Afrikan ympäri aina Intiaan asti. Sekaantuen siellä lemurialaisten alkuasukkaiden kanssa he muodostivat dravidarodun. Myöhempanä aikana tähän rotuun taas sekoittui erilaisia eli viidennen rodun verta, ja siitä on seurauksena nykyisin Intiassa esiintyvien tyyppien moninaisuus. Siellä huomaamme esimerkin siitä, miten vaikea on ratkaista rotukysymystä pelkillä fyysisillä todisteilla, sillä on aivan mahdollista, että viidennen rodun egoja on ruumiillistunut bramiinien keskuuteen, neljännen rodun egoja alempiin kansanluokkiin ja joitakin kolmannen rodun vitkastelijoita vuoristolaisheimojen keskuuteen.

Neljännen kartan aikana me tapaamme tlavatlilaisen kansan Etelä-Amerikan eteläisessä osassa, josta voinee päätellä, että patagonilaisten esi-isät kaukaisessa muinaisuudessa olivat tlavatlilaisia.

Tämänkin rodun jäännöksiä, kuten rmoahalilaisen, on löydetty neljännen geologisen kehityskauden maakerroksista Keski-Euroopassa. Pitkäkalloinen Cro-Magnonin ihminen on jotensakin keskinkertainen mallikappale tästä rodusta sen rapioajalta, mutta "järviasukkaat" Sveitsissä olivat näitä vieläkin vanhempi sivuhaara. Ainoa kansa, jota voi pitää jotenkin puhtasverisenä jälkeläisenä tästä rodusta nykyaikana, ovat eräät tummat intiaaniheimot Etelä-Amerikassa. Burmalaisilla ja siamilaisilla on myös tlavatlilaisten verta suonissaan, mutta heissä se on sekoittunut jalompaan, nimittäin erääseen arjalaiseen alarotuun, joka on nyt siinä hallitsevana.

Siirtykäämme sitten tolteekkeihin.

Heidän siirtolaistensa kulkivat pääasiallisesti länteen, ja Amerikan mantereen läheinen rannikko oli toisen kartan aikana

kokonaan puhtaan tolteekkilaisen rodun asuttama, vanhaan maahan jääneiden ollessa suurimmaksi osaksi sekarotuisia. Juuri Pohjois- ja Etelä-Amerikan mantereilla tämä rotu levisi hyvin laajalle ja kukoisti siellä. Tuhansia vuosia myöhemmin he perustivat sinne Meksikon ja Perun valtakunnat. Näiden valtakuntien suuruus kuuluu jo virallisen historian piiriin, tai ainakin siitä todistavat riittävästi suurenmoiset arkkitehtuuriset muinaisjäännökset. Huomattavaa on, että joskin Meksiko oli vuosisatoja suurena ja mahtavana kaikessa siinä, mitä meidän nykyisen sivistyksemme mukaan pidetään voimana ja suuruutena, ei se milloinkaan saavuttanut sitä korkeutta, mihin Peru kohosi noin 14 000 vuotta sitten Inka-nimisen hallitsijasuvun johdolla. Mitä tulee näet kansan hyvinvointiin, hallituksen hyväntekeväisyyteen ja oikeudenmukaisuuteen, maanomistuksen tasaisuuteen, ja asukkaiden sisäiseen uskonnolliseen elämään, voi sen ajan perulaista, valtakuntaa pitää todellisena vaikkakin himmeänä jälkikaikuna tolteekkien ”onnen aikakaudesta” Atlantis-mantereella.

Keskinkertainen, punaihoinen intiaani Pohjois- ja Etelä-Amerikassa on paras tolteekkilaisen rodun edustaja nykyisten kansojen keskuudessa, mutta häntä ei voi millään tavalla verrata rodun etevämpiin jäseniin sen sivistyksen korkeina aikoina.

EGYPTIN ENSIMMÄINEN ASUTUS

Kääntäessämme huomiomme nyt Egyptiin tulemme saatamaan tämän maan esihistorian aivan uuteen valoon. Vaikka tämän maan ensimmäinen asutus ei ollut mikään siirtokunta sanan varsinaisessa merkityksessä, tulivat sinne ensimmäiset siirtolaisjoukot tolteekkien rodusta sekaantuen sitten maan alkusukkaisiin ja halliten heitä.

Ensimmäisen siirtolaisjoukon mukana siirtyi tietäjien suuri loosi Egyptiin. Tämä tapahtui noin 100 000 vuotta sitten. Tolteekkien ”onnen aikakausi” oli silloin jo aikoja sitten mennyttä. Ensimmäinen suuri vedenpaisumus oli tapahtunut. Kansan siiveellinen alentuminen ja sitä seuraava ”mustan magian” harjoittaminen oli kasvamassa yhä turmiollisemmaksi ja yleisemmäksi. Valkea loosi tarvitsi puhtaampaa ympäristöä. Egypti oli erillään muista ja harvaan asuttu, joten se tuli valituksi. Asia tulikin tyydyttävästi ratkaistuksi ja vastusten häiritsemättä tietäjien loosi teki siellä 200 000 vuotta työtään.

Noin 210 000 vuotta sitten, kun aika oli kypsynyt, perusti ”salaisten voimien keskusjärjestö” valtakunnan, Egyptin ensimmäisen ”jumalallisen kuningaskunnan”, ja rupesi opettamaan kansaa. Silloin johdettiin ensimmäinen suuri siirtolaisjoukko pois Atlantis-mantereelta, ja joskus kymmenen tuhannen vuoden kuluessa, joka kului seuraavaan luonnonmullistukseen, rakennettiin nuo kaksi Gizehin suurta pyramidia, osaksi olemaan tietäjien pysyvinä halleina, osaksi aarreaittoina ja turvalaitoksina eräille mahtaville taikaesineille, toisen mullistuksen ajan ollessa tietäjien tiedon mukaan lähestymässä. Kolmas kartta osoittaa, että Egypti oli koko sen ajan veden alla, mutta sen noustua jälleen esiin, sinne siirtyi pääasiallisesti sen entisten asukkaiden jälkeläisiä, jotka olivat vetäytyneet Abessinian

vuoristoon (Abessinia⁴ oli kolmannen kartan aikana saarena). Mutta saapui sinne myös tuoreita atlantilaisia siirtolaisia maailman eri osista. Huomattava akkadilaissiirtokunta kehitti sitten melkoisesti egyptiläistä tyyppiä. Silloin alkoi toinen "jumalallisen kuningaskunnan" aika Egyptissä, jolloin maan hallitsijat jälleen olivat tietäjä-adepteja.

Luonnonmullistus 80 000 vuotta sitten upotti maan taas veden alle, mutta tällä kerralla tämä kesti vain lyhyen ajan. Hävityksen lakattua alkoi kolmas "jumalallinen kuningaskunta" (se josta Manetho puhuu) hallitus kautensa, ja tämän hallitsijahuoneen aikana tulivat Karnakin temppeli sekä useat muut vanhat ja yhä vielä Egyptissä olevat rakennukset pystytetyiksi. Itse asiassa yksikään nykyisin pystyssä oleva rakennus Egyptissä ei ole, noita mahtavia pyramideja lukuun ottamatta, siltä ajalta, joka oli ennen tuota luonnonmullistusta 80 000 vuotta sitten.

Poseidon-maan hukkuminen taas vieritti valtameren aallon yli Egyptin. Sekin oli vain ohimenevä onnettomuus, mutta se lopetti kuitenkin "jumalallisen kuningaskunnan", sillä "tietäjän loosi" oli muuttanut päämajansa toisiin maihin.

Turaanilaiset, jotka ensimmäisen kartan aikakautena olivat ottaneet haltuunsa pohjoisen osan siitä maasta, joka oli lähinnä Atlantiksen itäpuolella, valloittivat toisen kartan aikana saman maan eteläisetkin rantamaat (siihen kuului mm. nykyinen Marokko ja Algeria). He olivat myös vaeltamassa itään päin, ja sekä Keski-Aasian silloisen meren itäinen että läntinen rannikko olivat silloin heidän hallussaan. Osa heistä siirtyi vieläkin kauemmas itään, niin että nykyaikana tämän rotutyypin kaltaisia ihmisiä onkin löydettävissä Kiinan sisäosista. Omituinen luonnonoikku on mainittava heidän rotunsa läntisistä haaroista. Vaikka he olivat vuosisatojen läpi voimakkaampien tolteekkien naapuriensa alaisia, salli kohtalo erään pienen haaran turaanilaista rotua valloittaa tolteekkien viimeisen suuren valtakunnan ja asettua sitä hallitsemaan. Raa'at ja pintapuolisesti sivistyneet asteekit olivat näet puhdasta turaanilaista verta.

⁴ [Nykyisin Etiopia. — Toim. huom.]

Seemiläisten siirtolaisuutta oli kahdenlaista: ensiksi sellaista, jonka rodun luonnolliset taipumukset saivat aikaan; toiseksi se erikoissiirtyminen, joka tuli toimeenpannuksi Manun erikoisjohdolla. Niin kummalta kuin se tuntuukin, ei tolteekkilainen, vaan tämä laiton ja meluava, mutta voimallinen ja tarmokas alarotu pääsi siksi rotutaimeksi, josta suuri viides eli arjalainen rotu oli määrätty syntymään. Syynä tähän oli epäilemättä se, että numero viidellä on luonnossa oma manas-luonteensa, jota seuraavassa rodussa tarvittiin. Sen numeroinen alarotu oli tuleva käyttämään fyysistä ajatusvoimaansa ja älyään, joskin henkevyuden kustannuksella, sillä tämä sama älynkehitys äärettömän paljon korkeammille tasoille kehittyneenä on samalla kuitenkin koko viidennen juurirodun suuruus ja kaukainen päämäärä.

Katsellessamme luonnollisia siirtymisiä, me havaitsemme toisen kartan aikakautena, että seemiläiset, vaikka heillä onkin mahtavia kansoja emämantereella, ovat levinneet sekä länteen että itään: länteen niihin maihin, jotka nyt muodostavat Yhdysvallat (josta on ollut seurauksena, että seemiläistä tyyppiä on löydettävissä eräistä intiaaniroduista); itään naapurimantereen pohjoisille rannikoille, joihin kuului silloin kaikki, mitä oli Euroopasta, Afrikasta ja Aasiasta olemassa. Vanhojen egyptiläisten tyyppi, samoin kuin jotkin niiden naapurikansat, olivat saaneet jonkin verran vaikutuksia tästä alkuperäisestä seemiläisestä verestä, mutta ovat juutalaisia lukuun ottamatta ainoana jotakuinkin sekoittumattomana rotuna tästä nykyaikana vain Algerian vuoristossa asuvat kabyylit.

Ne heimot, jotka olivat seurauksena Manun alaisuudessa kasvaneesta rotutaimesta, saapuivat harhailujensa lopussa Keski-Aasian meren eteläiselle rannikolle, ja siellä perustettiin nyt ensimmäinen arjalainen valtakunta. Silloin kun selitys juurirodun syntymästä tulee kirjoitetuksi, saadaan nähdä, että paljon niistä kansoista, joita olemme tottuneet sanomaan seemiläisiksi, ovatkin todellisuudessa arjalaista verta. Maailma saa silloin

myös selityksen siihen, miksi heprealaiset pitivät itseään "valittuna kansana". Lyhyesti olkoon tässä todistettu, että he ovat poikkeuksellinen ja luonnoton "lenkki" neljännen ja viidennen juurirodun välillä.

Akkadilaiset, vaikka pääsivätkin emämaalla hallitsevaksi roduksi, saivat alkunsa, kuten olemme jo nähneet toisen kartan aikakautena, naapurimantereella niillä paikoin, jonka nyt muodostaa Välimeri, Sardinian ja Korsikan tienoiden ollessa rodun varsinaisena pesänä. Tästä keskuksesta he levisivät itään ottaen haltuunsa ne maat, jotka sittemmin ovat muodostuneet Levantin meren rannikoiksi, saapuen niinkin kauas itään kuin nykyiseen Persiaan ja Arabiaan asti. Me olemme nähneet, että he olivat myös asuttamassa Egyptiä. Muinaiset etruskit, foinikialaiset, niihin luettuina karthagolaiset ja Shumeron akkadilaiset, olivat tämän rodun eri haaroja. Luultavasti nykyajan baschien suonissa virtaa enemmän akkadilaista kuin mitään muuta verta.

STONEHENGE

Mitä tulee Suur-Britannian alkuperäisiin asukkaisiin, sekin voidaan ottaa tässä yhteydessä puheeksi. Akkadilaisten alkuaikoina näet tapahtui noin 100 000 vuotta sitten, että ne tietäjät, jotka perustivat Stonehengen siirtokunnan, saapuivat nykyisen Englannin rannikoille, joka seutu silloin kuului siihen osaan Eurooppaa, minkä kolmannen kartan mukaan silloinen Skandinavia muodosti. Tietäjäpapat näyttävät kuuluneen hyvin aikaiseen akkadilaisheimoon. He olivat solakampia, kauniimpia ja päätään pitempiä kuin maan alkuausukkaat, jotka olivat sekarotua, mutta pääasiallisesti rmoahalilaisten alennustilaan vajonneita jälkeläisiä. Se alkuperäinen yksinkertaisuus, jonka Stonehengessä tiedetään vallinneen, tuli vastapainoksi sille yleiselle komeudelle ja koristelunhalulle, joka vallitsi temppeleissä Atlantis-maassa, jossa asukkaat palvelivat omia kuvapatsaiksi tehtyjä kuviaan.

Mongolit, niin kuin jo olemme nähneet, eivät milloinkaan joutuneet emämaan kanssa tekemisiin. Syntyneinä Taka-Aasian aroilla heidän siirtolaisilleen riitti kauaksi aikaa vapaita maita näillä laajoilla alueilla, mutta useammin kuin yhden kerran ovat mongoliheimot työntyneet Pohjois-Aasiasta Amerikan puolelle Beringin salmen poikki. Viimeinen näistä siirtymisistä (kitanilaisten) oli noin 1 300 vuotta sitten ja jätti jälkiä, joita jotkut lännen oppineet ovat kysyneet seuraamaan. Useat etnologian tutkijat ovat havainneet, että eräissä Pohjois-Amerikan intiaanien heimoissa on selviä jälkiä mongolilaisesta verestä. Unkarilaiset ja malaijilaiset on molemmat todistettu tämän rodun eri haaroiksi. Edellinen on vain jalostunut erilaisten verensekoitusten kautta, ja jälkimmäinen on rappeutunut aikansa eläneiden lemmurialaisten sekoittumisen johdosta. Mutta perin merkillinen

tosiasia mongolilaisessa rodussa on se, että sen viimeinen heimokunta on yhä vielä täysissä elinvoimissa, eikä ole edes vielä saapunut korkeimpaan kukkaansa, ja samaan alarotuun kuuluva Japanin kansalla on maailman historialle vielä annettavaa.

TIETEET JA TAITEET

Meidän on ihan ensin myönnettävä, että arjalainen rotu on luonnollisesti saavuttanut paljon suuremmat tulokset melkein kaikilla aloilla kuin atlantislainen. Niilläkin aloilla, joilla he eivät kyenneet nousemaan nykyisen sivistyksen kehitysasteelle, ovat heidän saavutuksensa meille suuresta arvosta, osoittaen sitä ylintä vesirajaa, jonka heidän sivistyksensä nousuveni korkeimmillaan saavutti.

Toiselta puolen on niiden tieteellisten saavutusten laatu, joissa he voittivat meidät, niin huikaisevia luonteeltaan, että tämä kehityksen epätasaisuus on omansa saamaan meissä aikaan pelkkää hämmennystä.

Ne tieteet ja taiteet, joita ensimmäiset kaksi rotua harjoittivat, olivat luonnollisesti äärimmäisyyteen asti kömpelöitä, mutta me emme nyt rupea seuraamaan kunkin alarodun edistystä erikseen. Atlantislaisten historia oli, niin kuin arjalaistenkin, jakaantunut edistyksen ja taantumuksen aikakausiin. Kulttuurikausia seurasi aikoja, jolloin laittomuus vallitsi, ja kaikki taiteelliset sekä tieteelliset saavutukset hukattiin. Mutta noita aikoja seurasi taas kehityskausia, jolloin sivistys kohosi vieläkin korkeammalle asteelle. Luonnollisesti tullaan seuraavassa koskettelemaan noita kulttuurikausia, joista korkein oli tuo tolteekkien suuri "onnen aikakausi".

Rakennustaide ja kuvanveistotaide, maalaus, taide ja musiikki oli tuttua jo atlantislaisille. Musiikki oli parhaassakin tapauksessa kömpelöä, ja soittokoneet olivat mitä yksinkertaisimpia rakenteeltaan.

Kaikki atlantislaiset rodut olivat erittäin hartaita värien ihailijoita ja räikeät värit koristivat heidän asuntojaan sekä sisältä että ulkoa. Maalauksista ei kuitenkaan milloinkaan päässyt

varsinaisessa merkityksessä kehittymään, vaikka myöhempiinä aikoina opetettiin jonkinlaista piirustusta ja maalaamista kouluissakin. Kuvanveistoa, jota myös kouluissa opetettiin, harjoitettiin hyvin laajalti, ja se saavutti korkean kehitystason. Niin kuin myöhemmin luvussa "Uskonto" selitetään, tuli silloin yleiseksi tavaksi, että jokainen, jolla siihen vain varat riittivät, asetti johonkin temppeliin oman kuvapatsaansa. Nämä valmistettiin joskus puusta tai kovasta mustasta kivistä, mutta rikkaiden kesken tuli muotiin se, että jokaisen oli toimitettava oma muotokuvansa valetuksi kalliista kullatusta metallista, hopeasta tai kullasta. Usein kuvapatsas muistuttikin sangen paljon asianomaista henkilöä, ja parhaat olivat hämmästyttävän yhdennäköisiä.

RAKENNUSTAIDE

Rakennustaide oli kuitenkin eniten harjoitettu taiteenlaji. Heidän rakennuksensa olivat suunnattoman suuria ja mahtavia. Asuinrakennukset eivät olleet suurissa kaupungeissa niin kuin meidän aikamme tunnettuina yhteen katujen viereen. Niin kuin heidän maalaisrakennuksensakin ne olivat kaupungeissa usein omien puutarha-alueiden keskellä, mutta aina erillään toisistaan. Tärkeimmät rakennukset pystytettiin neliön muotoon, keskellä olevan pihan ympärillä, jonka keskustassa oli yksi niistä monista suihkulähteistä, joiden suuren lukumäärän takia "Kultasten porttien kaupunkia" myös nimitettiin "Vesien kaupungiksi".

Tavaroita ei atlantilaisilla ollut näytteillä kaupaksi laisinkaan niin kuin nykyaikana. Kaikki ostaminen ja myyminen tapahtui yksityisesti, paitsi erityisesti määrättyinä aikoina, jolloin pidettiin suuria yleisiä markkinoita kaupunkien avonaisilla toreilla. Huomattavimpana piirteenä tolteekkilaisessa talossa oli torni, joka kohosi jostakin rakennuksen kulmasta tai yhden sivun keskikohdalta. Spiraalinmuotoiset rappuset tornin ulkopuolella veivät sen yläkerroksiin ja suippo kupoli oli kaiken ylinnä, jota ylintä osaa tavallisesti käytettiin observatoriona. Niin kuin jo on mainittu, talot olivat runsaasti loistavilla väreillä koristettuja. Toisissa taloissa koristukset olivat leikkauksia, toisissa oli freskomaalauksia tai maalattuja kuvia. Ikkunat olivat jotakin keinotekoista ainetta, samanlaatuista, mutta ei niin läpinäkyvää kuin lasi. Asunnot eivät olleet sisustettuja sellaisilla teollisuuden tuotteilla kuin meidän aikamme yksityiskohtiin asti huolellisesti sisustetut kodit, mutta elämä niissä oli tavallaan korkeaa kulttuurielämää.

Temppelit olivat suunnattomia halleja, jotka muistuttivat enemmän kuin mitkään muut noita gyptiläisiä jättiläisrakennuksia. Ne oli rakennettu mahtavampaan skaalaan. Pilarit, jotka kattoa kannattivat, olivat yleensä nelikulmaisia, harvoin pyöreitä. Rodun alentumisen aikana käytäviä reunusti lukematon määrä kappeleita, joissa säilytettiin huomattavimpien asukkaiden vartalokuvia. Nämä kappelit olivat joskus, niin suuria, että niihin mahtui seurue pappeja, joita joku erittäin huomattava ihminen piti palveluksessaan kuvansa seremoniallista palvontaa varten. Niin kuin yksityistalot niin eivät temppeleitäkään olleet koskaan täydellisiä ilman pyöreäkattoisia torneja, jotka luonnollisesti olivat suhteellisia sekä suuruutensa että komeutensa puolesta. Niitä käytettiin tähtitieteellisiä tarkoituksia ja auringon palvelemista varten.

Kalliita metalleja käytettiin paljon temppeleiden koristamiseen. Niiden sisäseinät olivat usein kultalevyillä peitetyjä. Kultaa ja hopeaa pidettiin suuressa arvossa, mutta niin kuin saamme tuonnempana nähdä Raha-luvussa, käytettiin metalleja yksinomaan taiteellisiin tarkoituksiin, eikä niillä ollut mitään tekemistä tavaravaihdon kanssa. Ottaen huomioon, kuinka suuria määriä metalleja siihen aikaan kemistit tai alkemistit niin kuin me nykyaikana sanoisimme valmistivat, ne eivät oikeastaan silloin kuuluneetkaan jaloihin metalleihin. Tämä metallien valmistamistaito ei ollut yleinen, mutta se tunnettiin niin laajalti, että suunnattomia määriä metalleja valmistettiin. Tosiasia on, että tilattujen metallimäärien valmistaminen oli silloin yksityisenä liiketoimena, jolla alkemistit ansaitsivat elantonsa. Kultaa ihailtiin enemmän kuin hopeaa, ja sitä käytettiin siitä syystä paljon enemmän.

KASVATUS

Ennen kuin ryhdytään tarkastelemaan, millä tavoin kouluissa ja oppilaitoksissa nuorisoa kasvatettiin, on syytä hiukan kiinnittää huomiota kieleen. Ensimmäisen kartan aikakautena oli tolteekki yleisenä puhekielenä ei ainoastaan yli koko mantereen vaan lännen saarillakin ja sillä osalla idän mannerta, joka tunnusti keisarin yliherruuden. Rmoahalin ja tlavatlin kielet kyllä olivat vielä elossa, mutta ainoastaan syrjäseuduilla, niin kuin nykyaikana ovat keltin ja kymrin kielet Irlannissa ja Walesissa. Turaanilaiset käyttivät peruskielenä tlavatlia, mutta he tekivät siihen sellaisia muunnoksia, että ajan kuluessa siitä kehittyi aivan uusi kieli. Seemiläiset ja akkadilaiset taas hyväksyen tolteekkien pohjakieleksi muovasivat sitä omalla tavallaan, saaden siten syntymään kaksi eri murretta. Tästä oli seurauksena, että Poseidon-ajan loppupuolella oli olemassa useita aivan erilaisia kieliä kaikki kuitenkin kuului sanavartalojen yhdistämiseen perustuvaan kieliryhmään, sillä vasta viidennen rodun aikana seemiläisten ja akkadilaisten jälkeläiset kehittivät sanojen taivutukseen perustuvat kieliryhmänsä. Kaikkien aikakausien läpi säilytti tolteekinkieli kuitenkin eräiden kansojen parissa täyden puhtautensa, ja samaa kieltä, jota Atlantiksella puhuttiin sen loistoaikana, käytettiin ainoastaan pienin muunnoksin vielä tuhansia vuosia jälkeenpäin Meksikossa ja Perussa.

Kouluja ja oppilaitoksia ylläpiti Atlantiksella tolteekkien kukoistusaikana ja sen jälkeenkin valtio. Jokaisen lapsen oli käytävä alkeiskoulun kurssi, mutta sitä seuraava oppimäärä oli hyvin vaihteleva laajuudessaan. Alkeisopetus muodosti jonkinlaisen yleisen pohjasivistyksen. Ne, joilla oli ilmeistä taipumusta opintoihin, otettiin 12-vuotiaina korkeampiin kouluihin vallassa olevien luokkien lasten kanssa, joilla katsottiin olevan

luonnostaan enemmän lahjoja. Lukemista ja kirjoittamista, joita pidettiin ainoastaan alkeisoppiaineina, opetettiin lapsille jo alkeiskouluissa.

Kuitenkaan luku- ja kirjoitustaitoa ei pidetty tarpeellisena kansan suurelle enemmistölle, joka vietti elämänsä maanviljelyksessä ja käsitöiden parissa, joita taitoja yhteiskunnassa tarvittiin. Lasten suuri enemmistö siirrettiin siis heti alussa käytännöllisiin kouluihin sen mukaan, mille alalle kunkin katsottiin soveltuvan. Tärkeämmät näistä olivat maanviljelyskoulut. Jonkinlaista mekaanista opetusta annettiin myös, ja syrjäseuduilla sekä meren rannikoilla opetettiin lisäksi metsästystä ja kalastusta. Siten kaikki lapset saivat sitä opetusta ja harjoitusta, mikä kullekin oli suurimmaksi hyödyksi.

Lahjakkaimmat lapset, jotka oli opetettu lukemaan ja kirjoittamaan, saivat niin kuin jo mainitsimme, paljon yksityiskohteisempaa opetusta. Kasvien ominaisuudet ja niiden merkitys tautien parantamisessa oli yhtenä opintojen tärkeänä haarana. Siihen aikaan ei näet ollut mitään erityistä lääkärien ammattikuntaa. Jokainen valistunut ihminen tiesi enemmän tai vähemmän lääkkeiden käyttämisestä ja myös magneettisesta parantamisesta. Myös kemiaa, matematiikkaa ja tähtitiedettä opetettiin. Opetusta näissä aineissa voi kyllä verrata meidän aikamme opetukseen, mutta varsinainen päämäärä, johon opettaja pyrki, oli oppilaan psyykkisten kykyjen kehittäminen ja hänen tutustumisensa luonnon salaisiin voimiin. Kasvien, metallien ja jalokivien salaiset ominaisuudet ja alkemistiset muunnosprosessit kuuluivat näihin opetusaineisiin. Mutta sitä mukaa kuin aika kului, tuli henkilökohtainen voima, jota Bulwer Lytton nimittää "Vril – tuleva rotu" -kirjassaan vril-voimaksi, Atlantiksen korkeimpien oppilaitosten nuorison tärkeimmäksi oppiaineeksi. Huomattavimpana muutoksena, joka sitten rodun rappeutumisaikana tuli näkyviin, oli juuri se, että ansiot ja lahjakkuus lakkasivat oikeuttamasta oppilaita nousemaan korkeampien opintojen tielle. Vallassa olevat luokat eristyivät yhä enemmän

eivätkä sallineet muiden kuin omien lastensa kohota opin korkeimmille asteille, koska korkein tieto tuotti suuren vallan muiden ihmisten yli.

MAANVILJELYS

Sellaisessa kuin tolteekkilaisessa valtakunnassa pidettiin luonnollisesti maanviljelystä hyvin suuressa arvossa. Paitsi että työmiehille opetettiin velvollisuutensa teknillisessä koulussa, oli myös korkeakouluja, joissa tarjottiin opetusta mm. kasvien ja eläinten ristisiitoksessa kehittyneimmille oppilaille.

Sanottiin, ettei vehnä ole alkujaan laisinkaan tämän maapallon kasvattama kasvi. Sen toi Manu toiselta planeetalta, koko meidän aurinkokuntamme ulkopuolelta. Mutta kaura ja eräät muut ravintokasvit ovat syntyneet ristisiitoksen kautta vehnästä ja eräistä maapallon alkuperäisistä kasviksista. Ne kokeet, joiden tuloksia ne olivat, suoritettiin eräissä Atlantiksen maanviljelysopistoissa. Luonnollisesti sellaiset kokeet perustuivat korkeaan tietoon. Huomattavin tulos atlantilaisen maanviljelystieteen kokeiluista oli banaanin kehitys. Alkuperäisessä villissä muodossaan banaani oli niin kuin venytetty meloni, jossa oli tuskin laisinkaan syötävää hedelmälihaa. Sen sijaan se oli aivan täynnä siemeniä niin kuin meloni on. Mutta kuluikin vuosisatoja (jollei tuhansia) ennen kuin yhtämittaisen valinnan ja hylkäämisen kautta päästiin nykyiseen siemenettömään banaanikasviin.

Tolteekien kesyjien eläinten joukossa oli sellaisia, jotka olivat hyvin pienen tapiirin näköisiä. Ne elivät luonnollisessa tilassa kasvien juurista ja ruohoista, mutta niin kuin meidän aikamme siat, joiden kaltaisia ne olivat monessakin suhteessa, ne eivät olleet turhan puhtaita, ja söivät, mitä eteen sattui. Suuria kissaeläimiä ja suden kaltaisia koiran esi-isiä saattoi myös tavata ihmisasuntojen lähistössä. Tolteekkien vaunuja vetivät eläimet, jotka muistuttivat jonkin verran pientä kamelia. Perun laamaeläimet ovat luultavasti niiden jälkeläisiä. Irlannin peura vaelteli

silloin mäkien rinteillä aivan samaan tapaan kuin meidän vuoristokarjamme nykyaikana – liian villinä päästääkseen luokseen, mutta kumminkin ihmisen valvonnassa.

Lakkaamatta tehtiin kokeita erilaisten eläinten kehittämisessä ja risteyttämisessä, ja niin kummalta kuin se kuulostaa-kin, käytettiin mm. keinotekoista kuumuutta sitä varten, että risteyttämisen tulokset saatiin pikemmin näkyviin. Erivärisiä valoja käytettiin eri koeosastoissa erilaisten tulosten saavuttamista varten.

Tämä ihmisen kyky mielin määrin hallita ja muovata eläinten eri lajeja johtaa meidät merkillisiin ja aivan mystisiin asioihin. Edellä on viitattu siihen, mitä Manu ihmisten keskuudessa teki. Manu suunnitteli ja paranteli eri olioiden muodot ja niissä uinuvat moninaisuudet. Voidakseen yksityiskohtaisesti panna toimeen parannuksia eläinten muodoissa Manu tarvitsi ihmisten apua ja myötävaikutusta.

Sammakkoeläimet ja matelijat, joita silloin oli suunnattomat määrät, olivat edenneet kehityksen päähän ja olivat valmiit siirtymään ylempiin lintu- ja nisäkäsmuotoihin. Näissä eläinmuodoissa oli ihmisten käytettäväksi tarjolla valmiit raaka-aineet, ja savi taipui mihin muotoon ikinä savenvalajan käsi halusi saada sen muodostumaan.

Etenkin ylimenotilassa olevilla eläimillä tehtiin kokeita, ja epäilemättä kotieläimet, niin kuin hevonen joka nyt on arvokas ihmiselle, ovat näiden kokeiden tuloksia, joita sen ajan ihmiset tekivät yhdessä Manun ja hänen apulaistensa kanssa. Mutta tässä yhteistyö liian pian häiriytyi. Itsekkyys pääsi voitolle, ja sodat sekä epäsointu lopettivat tolteekkien kulta-ajan. Sen sijaan, että ihmiset olisivat tehneet kunniallisesti työtä yhteiseksi hyväksi tietäjä-kuninkaittensa johdolla, he alkoivat vaania toisiaan saaliikseen, ja eläimet, jotka asteittain ihmisten johdolla olivat talttuneet yhä kesymmiksi, seurasivat omien vaistojensa varaan jäätyään luonnollisesti hallitsijoidensa esimerkkiä, alkaen vaania toinen toisiaan. Muutamia niistä olikin ihminen varta

vasten harjoittanut ja kasvattanut metsästysretkiään varten, ja siten nämä puoleksi kesytetyt, kissan kaltaiset eläimet tulivat leopardien ja jaguaarien esivanhemmiksi.

KULTAISEN PORTIN KAUPUNKI

”Kultasen portin kaupunkia” ja sen ympäristöä on ensin kuvattava, ennen kuin voimme ryhtyä pohtimaan sitä ihmeellistä laitosta, jonka kautta johdettiin vesi kaupungin asukkaille. Kaupunki oli, kuten jo olemme nähneet, mantereen itärannikolla, noin 15 astetta päiväntasaajan pohjoispuolella. Ihana puistomaisema ympäröi kaupunkia. Varakkaiden luokkien huvilat leviittäytyivät laajalle alueelle. Lännen puolella oli vuoristoseutu, josta johtovesi saatiin kaupunkiin. Itse kaupunki oli rakennettu mäen rinteelle, joka nousi tasangolta noin 150 metriä. Tämän mäen korkeimmalla kohdalla oli keisarin palatsi ja puistot, ja keskellä pulppusi lakkaamaton vesisuihku. Tämä antoi veden palatsiin ja puutarhan pienempiin suihkulähteisiin, siitä sitten virraten neljään suuntaan ja laskeutuen putouksina siihen kanavaan, joka ympäröi palatsin alueita ja erotti ne siten muista kaupungin maista. Tästä kanavasta johti neljä uomaa veden kaupungin neljän alueen läpi vesiputouksille, joiden kautta vesi taas virtasi toiseen ympyräkanavaan alemmalla tasolla. Kolme tällaista kanavaa oli jokainen ympyrän muodossa, ja alinkin oli varsinaisen tasangon yläpuolella. Neljäs kanavista oli alimmalla tasangolla, mutta suorakulmaisessa muodossa, ja otti vastaan tämän jatkuvasti virtaavan veden ja puolestaan johti sen mereen. Kaupunki ylettyi yli tuon tasangon aina uloimpaan kanavaan asti, joka piiritti 20 kilometriä pitkää ja 15 kilometriä leveää aluetta, ollen samalla sen suojana vihollisen hyökkäyksiä vastaan.

Tästä näkyy, että kaupunki oli jaettu kolmeen suureen vyöhykkeeseen, joita jokaista piiritti kanava. Ylimmän vyöhykkeen huomattavimpana piirteenä oli se, että siinä oli ympyrän muotoinen kilpa-ajorata ja laaja yleinen puutarha. Useimmat

hovin viranomaisten talot olivat tällä vyöhykkeellä, ja siinä oli myös laitos, jolla ei ole mitään vertaistaan nykyaikoina. ”Muukalaisten koti” kuuluu meidän korvissamme jotenkin oudolta ja kolkolta, mutta se oli täällä palatsi, jossa kaikkia muukalaisia kestettiin niin kauan kuin he tahtoivat viipyä vieraisilla, ja heitä pidettiin hallituksen vieraina. Toiset kaksi vyöhykettä olivat erilliset asukkaiden kodit ja eri puolille sijoitetut temppelit muodostivat kaksi muuta vyöhykettä. Tolteekkien suuruuden aikana ei näy olleen mitään varsinaista köyhyyttä laisinkaan. Itse orjatkin, joita oli useimmissa taloissa, olivat hyvin ravittuja ja puettuja, mutta kuitenkin verrattain vähävaraisia taloja oli paljon alimman vyöhykkeen piirissä pohjoiseen päin sekä myös uloimman kanavan ulkopuolella meren puolella. Tämän kaupunginosan asukkaat olivat yhteydessä laivaliikenteen kanssa, ja heidän talonsa, vaikka erilleen rakennettuina, olivat kuitenkin lähempänä toisiaan kuin muissa piireissä.

Edellisestä käy ilmi, että asukkailla oli loppumaton puhdas vesivarasto tulvimassa kaupungin lävitse. Samalla ylempiä vyöhykkeitä ja keisarin palatsia suojelivat vallihaudat, jokainen niistä ylemmällä rinteellä keskustaa lähestyttäessä.

Ei tarvitse olla paljon mekaanista tietoa käsittääkseen, kuinka valtavasti työtä on vaatinut, ennen kuin tämä vesimäärä oli saatu kaupunkiin. Sillä on huomattava, että mahtavuutensa aikana ”Kultasten porttien kaupungissa” oli neljän piirinsä sisällä yli kaksi miljoonaa asukasta. Sellaista vesijohtolaitosta ei ole milloinkaan yritetty rakentaa kreikkalaisena, roomalaisena eikä myöhempänä aikana. Mahtaisivatkohan meidän etevimmät insinöörimme päästä sellaisiin tuloksiin, vaikka heillä olisi rajattomat varat käytettävissään.

Selitys tuon laitoksen pääpiirteistä on tässä paikallaan. Koko vesivarasto otettiin järvestä, joka oli vuoristossa, länteen kaupungista, 800 metrin korkeudessa. Pääjohto, joka oli soikean muotoinen, 15 ja 10 metriä läpimitaltaan, vei veden maan alta suunnattoman suureen sydämen muotoiseen vesisäiliöön.

Tämä oli syvällä palatsin alapuolella, melkein pä sen mäen juuressa, mille palatsi ja kaupunki oli rakennettu. Tästä säiliöstä oli rakennettu pystysuora putki noin 150 metrin korkeuteen eheän kallion läpi, ja se johti veden palatsin alueille, josta se virtasi koko kaupunkiin. Erityiset putket johtivat keskisäiliöstä myös muihin osiin kaupunkia juomavettä sekä myös yleisiin suihkulähteisiin.

ILMALAIVAT

Jos vesijohtolaitos ”Kultasten porttien kaupungissa” oli ihmeellinen, täytyy tunnustaa, että atlantislaisten keinot liikenteen ylläpitoon olivat vieläkin ihmeellisempiä, sillä eräänlainen lentokone oli silloin jo käytössä. Kuitenkaan se ei ollut milloinkaan yleisenä kulkuneuvona, ja raskaan työn raatajien oli vaellettava pitkin maanteitä tai matkustettava kömpelöissä kärryissä, joissa oli yhdestä puukappaleesta tehdyt pyörät ja joita kummallinen otus veti perässään. Ilmalaivat olivat yksityiskulkuneuvoina tai pikemmin niin kuin nykyajan yksityisjahteina, jos vertaamme niiden suhteellista lukumäärää, jotka omistivat ilmalaivan, sillä ne olivat nähtävästi kaikkina aikoina vaikeat valmistaa ja tulivat kalliiksi. Niitä ei yleensä tehty kantamaan useita ihmisiä. Paljon oli sellaisia, että ainoastaan kaksi henkilöä saattoi niillä matkustaa yhtaikaa, mutta olipa sellaisiakin, jotka kantoivat kuusi ja kahdeksankin henkilöä. Myöhempänä aikana, kun sota ja kamppailu lopetti onnen aikakauden, tulivat ilmassa liikkuvat taistelulaivat suureksi osaksi käyttöön merisotalaivojen sijalle osoittautuen paljon mahtavammiksi hävityskoneiksi kuin mitkään muut. Niitä rakennettiin silloin niin suuriksi, että ne kantoivat viisikymmentä, jopa eräissä tapauksissa satakin taistelukuntoista miestä.

Ilmalaivat rakennettiin joko puusta tai metallista. Alkuaikoina ne olivat puusta tehtyjä, erinomaisen hienoista laudoista, jotka jonkin aineen avulla oli saatu muuttumaan melkein nahan kaltaiseksi kestävyydeltään, mutta ne säilyttivät silti entisen painonsa. Ne olivat siten sekä tarpeellisen keveitä että lujia. Kun metallia käytettiin, se oli tavallisesti metalliseosta – kah-ta valkeanväristä metallia ja yksi punainen yhteen sulatettuna. Lopputulos oli valkean väristä aivan kuin alumiini, mutta sitä

vieläkin keveämpää. Ilmalaivan rungon ympärille levitettiin laaja levy tätä metallia, joka sitten taottiin oikeaan malliinsa ja hitsattiin, missä se oli tarpeen. Mutta oli se tehty metallista tai puusta, sen ulkopinnassa ei näkynyt minkäänlaisia liitoksia ja se oli aivan sileä loistaen pimeässä niin kuin se olisi ollut maalattu jollakin kiiltävällä aineella.

Muodoltaan ilmalaivat olivat laivan näköisiä, mutta ne olivat aina kannen peittämiä, sillä niiden ollessa täydessä vauhdissa ei avokannella oleskelu olisi ollut siedettävää, vaikka se vaaratonta olikin. Propellit ja peräisin voitiin panna käyntiin kummassakin päässä.

Mutta jännittävin kysymys on: millä voimalla propellit pantiin käyntiin? Vanhempina aikoina näytti tänä voimana olleen persoonallinen vril-voima – jonkin mekaanisen voiman yhteydessä tai ilman sitä – mutta myöhemmin aikoina pantiin tämän sijalle voima, jonka syntymisestä meillä ei ole tietoa. Tuo voima pani varmojen mekaanisten keinojen avulla lentolaivan liikkeelle. Tämä voima oli sähköä luonteeltaan, mutta vaikka emme ole vähääkään lähempänä itse pulman ratkaisua, tuon voiman toimintatapaa voidaan selittää. Ei ole epäilystäkään siitä, että mekaaniset laitteet olivat eri ilmalaivoissa jonkin verran erilaisia.

Seuraava selitys koskee ilmalaivaa, jossa eräässä tilaisuudessa kolme lähettimestä Poseidon-saaren pohjoisen valtakunnan hallitsijan lähettämänä matkustivat eteläisen valtakunnan kuninkaan luo. Luja, raskas metallilaatikko lentolaivan keskellä oli voiman synnyttäjänä. Siitä virtasi voima kahden taipuisan putken läpi kumpaankin aluksen päähän sekä kahdeksan apuputken kautta edessä ja takana aluksen reunaan. Näissä putkissa oli kaksinkertaiset aukot pystysuoraan ylöspäin sekä alaspäin. Kun matkan piti alkaa, avattiin kahdeksan putken alaspäin tähtäävät aukot ja muut pidettiin suljettuina. Näiden putkien läpi tuleva virta puhalsi silloin sellaisella voimalla maata vasten että alus kohosi ilmaan, mutta itse ilma tarjosi sille yhä edelleen

tarvittavan tuen. Kun oli päästy kyllin korkealle, tuo aluksen takapäässä oleva taipuisa putki pantiin käyntiin, samalla kun, sulkemalla osaksi aukkoja, kahdeksan vaakasuoran putken läpi tuleva virta heikennettiin niin pieneksi, että se riitti juuri sopivasti pitämään alusta samalla korkeudella. Suurin osa virrasta ohjattiin nyt tuon laajan putken läpi, joka ojentautui aluksen perästä alaspäin noin 45 asteen kulmassa. Auttaessaan alusta pysyttelemään saavutetussa korkeudessa, se samalla myös työnsi alusta eteenpäin ilman halki.

Aluksen peräsimenä oli samalla tämä putki, sillä niin pian kuin sen asentoa vähänkin muutettiin, muuttui myös aluksen kurssi. Alituinen silmälläpito ei ollut tarpeellista. Kun pitkä matka oli edessä, putki voitiin asettaa pysyvään asentoonsa, tarvitsematta sitä sitten enää liikuttaa ennen kuin oltiin melkein perillä. Korkein saavutettu nopeus oli noin 150 kilometriä tunnissa, mutta kulkutie ei ollut milloinkaan suorassa viivassa, vaan aina pitkinä aaltoina, aluksen vuoroin lähestyessä maata, vuoroin kohotessa kauemmas siitä. Se korkeus, jota alukset matkalla käyttivät, oli korkeintaan 200 metriä – ja jos korkeita vuoria tuli vastaan, täytyi muuttaa suuntaa ja kiertää vuoren ympäri – sillä keveämpi ilma ei antanut riittävästi tukea. Puolen kilometrin korkuiset mäet olivat korkeimmat, joiden yli saattoi nousta. Keinona aluksen seisauttamiseen, sen saavuttua määräpaikkaansa – ja tämä saattoi tapahtua yhtä hyvin ilmasakin – oli se, että laskettiin virta tulvimaan ulos myös aluksen etupäästä, takapäässä olevan putken läpi tulevan virran vähitellen heiketessä ja alaspäin vaikuttavien putkien estäessä äkillistä alas painumista.

Mutta vielä on selitettävä syy noihin kahdeksaan ylöspäin tähtäävään putkeen. Tämä oli pääasiallisesti yhteydessä sodankäynnin kanssa. Kun aluksella oli niin mahtava voima käytettävänä, niin luonnollisesti taistelijat tähtäsivät tämän voiman toisiaan vastaan. Siten saattoi näet toinen kaataa toisen pois tasapainosta ja ylösalaisin. Olihan hyökkääjän silloin edullista

iskeä kärjellään vihollisen alukseen. Tietysti olisi nurin kaatunut alus pudonnut maahan, jollei tarpeellisten venttiilien sulke- mista ja avaamista olisi nopeasti toimitettu. Oli näet alus missä asennossa hyvänsä, maata kohti ojentuvat putket oli aina pidet- tävä avoinna ja ylöspäin ojentautuvat suljettava. Ja keinona nu- rin kaatuneen aluksen kääntämiseen takaisin oikeaan asentoon- sa oli se, että neljä alaspäin tähtäävää putkea yhdessä reunassa pidettiin avoinna, mutta toisessa reunassa olevat suljettiin.

Atlantislaisilla oli myös merellä kulkevia laivoja, jotka käyt- tivät jotakin samantapaista voimaa kuin ilmalaivat. Se erosi pääasiallisesti ilmassa käytetystä siinä, että se oli paksumpaa ainetta.

ELÄMÄNTAVAT

Epäilemättä on tavoissa ja yhteiskunnallisissa elämänmuodoissa atlantislaisten keskuudessa ollut yhtä paljon vaihtelua eri historian aikoina, kuin on ollut niiden eri kansojen elämässä, jotka muodostavat arjalaisen rodun. Emme kuitenkaan tarkastele eri vuosisatojen vaihtelevia eroavaisuuksia. Seuraavassa koetetaan käsitellä tärkeimpiä tapoja, jotka eroavat meidän tavoistamme, ja ne valitaan mikäli mahdollista suurelta tolteekkien aikakaudelta.

Mitä tulee avioliittoon ja sukupuolisuhteisiin, olemme jo aiemmin puhuneet turaanilaisten kokeiluista. Moniavioisuus oli vallalla monessa alarodussa eri aikoina, mutta tolteekkien aikana oli kaksi vaimoa laissa sallittu. Suurella osalla miehiä oli kuitenkin ainoastaan yksi vaimo. Eikä naisia pidetty – kuten nykyisin niissä maissa, missä monivaimoisuus vallitsee – millään tavalla alempiarvoisina tai vähääkään sorretussa tilassa. Heidän asemansa oli ihan sama kuin miestenkin, ja heidän kykynsä hankkia itselleen vril-voimaa teki heidät yhtä eteviksi, jopa etevämmiksikin, kuin miehet. Tasa-arvoisuus oli tunnustettu jo lapsuudesta asti, eri sukupuolia ei erotettu toisistaan kouluissa eikä oppilaitoksissa. Poikia ja tyttöjä opetettiin yhdessä. Eikä kotoisessa elämässä ollut poikkeustapauksena vaan yleisenä sääntönä sopusointu kaksinaisessakin taloudessa, ja äidit opettivat lapsiaan saamaan samalla tavalla jokaiselta isänsä vaimolta rakkautta ja suojelusta. Naisia ei ollut myöskään suljettu pois hallitustoimista. Joskus he olivat ministeriöiden jäseniäkin, valitsipa adepti-keisari jonkun heistä edustamaan itseäänkin eri maakunnissa paikallisena hallitsijana.

Atlantislaisten kirjoitusvälineenä oli hieno metallilevy, jonka posliinin kaltaiselle pinnalle sanat kirjoitettiin. He osasivat

myös monistaa kirjoitettua tekstiä, asettamalla kirjoitetulle levyllle toisen ohuen metallilevyn, joka oli ensin kasteltu jollakin nesteellä. Tällä tavalla toiselle levyllle kopioitu kirjoitus voitiin sitten siirtää kuinka monelle uudelle levyllle hyvänsä, ja kun levyjä sitten liitettiin useita yhteen, syntyi kirja.

RAVINTO

Tapa, joka suuresti poikkeaa meidän rotumme tavasta, on mainittava. Se koskee ravintoa. Tämä on vastenmielinen aihe, mutta tuskinpa sitä voi myöskään olla mainitsematta. He tavallisesti hylkäsivät kokonaan eläinten lihan, mutta ne eläimen sisäosat, jotka me etupäässä hylkäämme, olivat heidän herkkujaan. He joivat myös eläinten verta – usein ihan lämpimänä eläimestä – ja valmistivat siitä myös monenlaisia keitettyjä ruokia.

Älkäämme kuitenkaan luulko, että heiltä puuttui keveämpiä ja meidän makumme mukaan herkullisempia ravintoaineita. Meret ja joet tarjosivat heille kaloja, joiden lihaa he söivät, vaikka sellaisessa mädänneessä tilassa, joka meistä tuntuisi inhotavalta. Erilaisia viljalajeja viljeltiin suuria määriä, ja niistä valmistettiin leipää ja kakkuja. Oli heillä myös maitoa, hedelmiä ja kasviksia.

Pieni asukasten vähemmistö ei milloinkaan suostunut syömään edellä mainittuja ruokalajeja, se on totta. Näihin kuuluivat etupäässä adepti-keisarit ja tietäjä-papit yli koko valtakunnan. He olivat elämäntavoiltaan täydellisiä kasvisyöjiä, mutta vaikka monet keisarin neuvonantajat ja viranomaiset hovin yhteydessä kernaammin noudattivat puhtaita elämäntapoja, heittäytyivät he usein salaa raaempia himojaan tyydyttämään.

Eivät olleet väkevät juomatkaan näinä aikoina tuntemattomia. Muuan hyvin voimakas juoma kuumennetussa tilassa oli yhteen aikaan hyvin tavallinen. Mutta se oli omiaan tekemään ne, jotka sitä nauttivat, vaarallisen hurjistuneiksi, niin että tuli säädetyksi laki, joka kokonaan kielsi sen nauttimisen.

ASEET

Sodassa ja metsästyksessä käytetyt aseet olivat eri aikoina suuresti erilaisia. Miekkoja ja keihäitä, linkoja ja jousia käyttivät rmoalialilaiset ja tlavatlilaiset melkein yksinomaan. Villieläimiä, joita he metsästäivät jo hyvin aikaisin, olivat pitkävillaiset mammutit, elefantit ja virtahevot. Pussieläimiä oli myös runsaasti samoin kuin jäännöksiä useista välilajeista, joista jotkin olivat puoleksi matelijoita, puoleksi imeväisiä, toiset puoleksi matelijoita, puoleksi lintuja.

Räjähdysaineet tulivat käyttöön hyvin aikaisin, ja myöhempanä aikana päästiin niiden käytössä suureen tarkkuuteen. Jotkut aineet räjähtivät kosketuksesta, toiset määrätyn ajan kulltua, mutta molemmissa tapauksissa näyttää surmaamiseen käytetyn jotakin myrkyllistä höyryä eikä kuulia. Voimakasta on tämän räjähdysaineen täytynyt olla myöhempinä Atlantiksen kulttuurin aikoina, koska me kuulemme kokonaisten sotilasjoukkojen taistelussa saaneen surmansa myrkyllisestä kaasusta, jonka oli synnyttänyt heidän päidensä yläpuolella räjähtänyt, jollakin vivulla heitetty pommi.

RAHA

Rahakysymys tulkoon nyt tarkasteltavaksemme. Kolmen ensimmäisen alarodun aikana oli kaikki sellainen kuin laillinen raha tuntematonta. Tosin käytettiin pieniä metalli- tai nahkappaleita merkitsemään jotakin arvoa. Reiästä, joka oli niiden keskellä, pujotettiin nuora lävitse ja niitä kannettiin tavallisesti vyössä. Mutta jokainen oli oman rahansa valaja ja jokainen nahka- tai metallimerkki, jonka kukin valmisti ja vaihtoi toisen henkilön tavaraan, oli vain persoonallinen velan tunnustus, niin kuin meillä on vekseli. Kellään ei ollut oikeutta valmistaa näitä merkkejä enemmän kuin hän kykeni lunastamaan hallussaan olevalla omaisuudella. Nämä merkit eivät siirtyneet kädestä käteen niin kuin meillä raha, mutta niiden omistaja saattoi täydellisellä varmuudella arvioida velallisensa maksukyvyn sen selvänäköisyyslahjan avulla, jota silloin suuremmassa tai pienemmässä määrässä oli jokaisella ja joka epäilyksen syntyessä heti kohdistettiin asianomaiseen varmuuden saamiseksi.

On kuitenkin myönnettävä, että Poseidon-aikakauden loppupuolella tosiaan oli käytännössä järjestelmä, joka lähenee meidän rahajärjestelmäämme, ja se kolmihuippuinen vuori, joka näkyi suureen eteläiseen pääkaupunkiin, oli valtiorahan suosituimpana leimamerkinä.

MAANOMISTUS

Maanomistusjärjestelmä on tietenkin tärkein kysymys tällä alalla. Rmoahalilaisilla ja tlavatlilaisilla, jotka elivät pääasiallisesti metsästyksestä ja kalastuksesta, ei tämä asia tietenkään noussut lainkaan esiin, vaikka tlavatlilaisilla olikin jonkinlainen kyläviljelys käytännössä.

Vasta silloin kun väestö rupesi lisääntymään ja sivistys koHoamaan tolteekkien varhaisaikana, alkoi myös syntyä riitoja maan omistuksesta. Tässä ei kuitenkaan aiota esittää maanomistusjärjestelmää tai sen puutetta niinä rauhattomina aikoina, jotka olivat ennen kulta-ajan alkua. Mutta tämän aikakauden merkinnät tarjoavatkin sitten ei ainoastaan poliittisen taloustieteilijän vaan myös rotunsa edistystä harrastavan tutkittavaksi kysymyksen, joka on mitä mielenkiintoisin ja tärkein.

Huomatkaamme, että väestö oli ollut yhtä mittaa kasvamassa, ja adepti-keisarien hallituksen aikana se oli noussut siihen korkeaan lukumäärään, joka on jo mainittu. Kuitenkin oli köyhyys ja puute tuntemattomia näihin aikoihin, ja tähän oli epäilemättä suureksi osaksi syynä maanomistuksessa vallalla oleva järjestelmä.

Koko maan ja kaikkien sen antimien katsottiin olevan keisarin omaa, mutta hänelle kuuluivat kaikki koti- ja metsäeläimetkin, jotka maa päällään kantoi. Valtakunta oli jaettu useisiin maakuntiin ja piirikuntiin, joista jokaista hallitsi oma kuninkaansa tai keisarin määräämä varakuningas. Jokainen näistä varakuninkaista oli vastuussa hallituksestaan ja alustalaistensa hyvinvoinnista. Maanviljelys, sadonkorjuu ja karjanhoito kuuluivat hänen alaisuuteensa, ja myös sellaisten maanviljelyskokeilujen suoritus, joista jo on ollut puhe.

Jokaisella varakuninkaalla oli oma maanviljelysneuvostossa ja erityiset apulaisensa, joiden velvollisuutena oli mm. olla perehtynyt tähtitieteeseen, sillä se ei ollut siihen aikaan mikään kuiva tiede. Salattujen voimien vaikutuksia kasveihin ja eläinten elämään tutkittiin uutterasti ja tulokset otettiin käytännössä huomioon. Kyky saada aikaan sadetta ei silloin ollut lainkaan harvinaista, ja jääkauden vaikutuksia lievennettiin silloin useammin kuin yhden kerran mantereen pohjoisosassa salatun tieteen avulla. Tarkkaan laskettiin esimerkiksi sekin, milloin mikin maanviljelystyö oli aloitettava, ja työt pantiin toimeen niiden viranomaisten johdolla, joiden velvollisuutena oli kaikkien töiden valvominen.

Kaikki sato, joka kussakin piirikunnassa tai kuningaskunnassa saatiin, myös sen piirissä kulutettiin. Ainoastaan hallitsijoiden välillä joskus vaihdettiin maanviljelystuotteita.

Kun ensin pieni osa oli pantu erilleen keisaria ja keskushallitusta varten "Kultasten porttien kaupungissa", jaettiin koko piirikunnan tai kuningaskunnan sato sen jäsenille. Paikallinen hallitsija ja hänen hovinsa tietysti saivat suurimmat osingot, mutta alinkin maatyömies sai kylliksi voidakseen elää aikansa tarpeiden mukaan jopa mukavastikin. Jokainen lisäys maan tuottoisuudessa tai mineraalikaivosten rikkaudessa tuli suhteellisesti kaikkien asianomaisten hyväksi. Kaikkien yhteisenä hyötynä oli siis tehdä yhteisen työnsä tulokset niin kannattaviksi kuin mahdollista.

Tämä taloudellinen järjestelmä jatkui erinomaisen menestyksellisesti hyvin pitkän ajan. Mutta ajan kuluessa hiipi huolimattomuus ja itsekkyyks sijalle. Ne, joiden velvollisuutena olisi ollut yleisten asiain valvonta, lykkäsivät yhä enemmän ja enemmän velvollisuutensa alustalaistensa tehtäväksi, kunnes tultiin siihen, että hallitsijat enää hyvin harvoin ottivat osaa yleisten töiden valvontaan. Silloin alkoivat onnettomuuden päivät. Vallassa olevan luokan jäsenet, jotka ennen olivat uhranneet kaiken aikansa valtiovelvollisuuksien täyttämiseen, rupesivat ajattelemaan yksityiselämänsä mukavuuksia. Alettiin vaalia ylellisyyttä.

Yksi syy erityisesti herätti alempien luokkien tyytymättömyyden. Se järjestelmä, jonka mukaan nuoriso johdettiin teknillisiin kouluihin, on jo selitetty. Nyt oli erityinen virkaelin, jonka psyykkiset kyvyt olivat varta vasten kehitettyjä ja jonka tehtävänä oli lasten luokittelu niin, että jokainen sai – mikäli mahdollista – sellaisen kasvatuksen ja lopuksi pääsi siihen ammattiin mihin hän oli luonnostaan sopivin. Mutta kun ne, joilla oli selvänäköisyyden lahja, mikä yksin teki oikean luokituksen mahdolliseksi, siirsivät tämän tehtävän käskyläisilleen, joilta näitä ominaisuuksia puuttui, oli seurauksena luonnollisesti se, että lapsia usein sysättiin väärille elämänurille, ja ne, joiden kyky ja taipumukset olivat jollekin erityiselle uralle, havaitsivat olevansa koko elämänsä ajaksi sidottuja vastenmieliseen ammattiin, jossa he eivät voineet menestyä.

Useita erilaisia maanomistusjärjestelmiä syntyi eri osissa valtakuntaa sen jälkeen kun suuri tolteekkilainen hallitsijasuku oli kukistunut. Mutta meidän ei tarvitse niitä seurata. Poseidon-aikakauden myöhimpinä aikoina tuli yksityinen omistusoikeus aivan yleiseksi käytännöksi.

Myös on jo siirtolaisuudesta puhuttaessa tullut selville, millainen maanomistus-järjestelmä vallitsi Perussa sen loistokautena, kun inkahallitsijat noin 14 000 vuotta sitten olivat maan johdossa. Yleiskatsaus siihen lienee kuitenkin tarpeen osoittamaan, mistä lähteestä tämä järjestelmän perustus oli kotoisin, sekä millaisiin eri vaihteluihin tämän mutkikkaan järjestelmän kehitys johti.

Kaikki omistusoikeus maahan saatiin ensi kädessä Inkalta, mutta puolet kaikesta maasta oli annettu maanviljelijöille, joita luonnollisesti oli väestön suuri enemmistö. Toinen puoli oli jaettu Inkan ja papiston välillä, joka piti huolta auringon palvelemisesta. Sen maan tuotoilla, joka oli erityisesti määrätty Inkalle, oli hänen myös ylläpidettävä sotaväki, maantiet koko valtakunnan läpi ja koko hallituskoneisto. Tämä oli uskottu erityiselle hallitusluokalle, jonka jäsenet olivat enemmän tai

vähemmän läheisiä sukulaisia Inkalle itselleen ja joka edusti paljon korkeammalle kohonnutta sivistystä, kuin kansan suuri väestö oli kyennytkään vastaanottamaan.

Jäljellä oleva neljännes – ”auringon maat” – ei ollut yksinomaan pappeja varten, jotka pitivät huolta yleisistä kirkkomenoista yli koko maan, vaan varattiin koko väestön valistustyöhön kouluissa ja oppilaitoksissa, kaikkia sairaita ja työhön kykenemättömiä sekä lopuksi jokaista kansalaista (tietysti lukuunottamatta hallitsevaa luokkaa) varten hänen täyttäessään 45 vuotta. Sillä tuota ikää pidettiin rajana, jonka saavutettuaan jokainen pääsi vapaaksi raskaasta työstä, saaden alkaa lepäillä ja nauttia elämästään.

USKONTO

Ainoa kysymys, joka on jäänyt tarkastelematta, on uskonnollisten aatteiden kehitys. Raa'an mutta teeskentelemättömän rodun henkisten pyrkimysten ja älyssään korkealle kehittyneen mutta henkisesti kuolleen kansan alennustilaan painuneiden kirkonmenojen välillä on kuilu, jonka yli ulottuu uskontokäsite, kun sitä venytetään kaikkein laajimpaan merkitykseensä. Meidän on kumminkin löydettävä Atlantis-kansan historiassa jäljet tuosta syntymisen, kehittymisen ja rappeutumisen toisiaan seuraavasta kehityksenkulusta.

Muistakaamme, että sen hallituksen, jonka johdolla rmoahlilaiset alkoivat olemassaolonsa, on sanottu olleen niin täydellinen, kuin suinkin täydellisyyttä saattaa kuvitella, sillä Manu itse esiintyi silloin heidän kuninkaanaan. Tietysti tämän jumalallisen kuninkaan muisto säilyi rodun muistissa ja aikain kulluttua häntä ruvettiin pitämään jumalana kansan keskuudessa, joka oli luonnostaan henkevä ja jolla siis oli välähdyksiä niistä tietoisuuden tiloista, jotka ovat korkeampia kuin meidän tavalinen valveilla olotilamme. Säilyttäessään edelleen nämä korkeat ominaisuutensa tämä alkuperäinen kansa otti käyttöön uskonnonmuodon, joka tosin ei edustanut mitään korkealle tähtäävää filosofiaa, mutta ei liioin ole halveksittavakaan. Myöhempänä aikana tämä uskonnonmuoto muuttui jonkinlaiseksi esi-isäin palvelukseksi.

Tlavatlilaiset, vaikka perivätkin tavanmukaisen kunnioituksen ja hartauden Manua kohtaan, saivat adeptiopettajiltaan ohjeita korkeimman olennon olemassaolosta, jonka symbolina pidettiin aurinkoa. Heille kehittyi siten jonkinlainen aurin gonpalvelus, jonka harjoittamista varten he kiipesivät vuorien huipuille. Sinne he rakensivat ympyrän muodossa olevia

pystysuoria monoliitteja. Niiden tarkoitus oli kuvata auringon kulkua, mutta niitä käytettiin myös tähtitieteellisiin tarkoituksiin, sillä ne sijoitettiin niin, että kun asianomainen seisoi pääalttarilla, nousi aurinko eri vuoden aikoina eri kivipatsaan takaa. Tehtiinpä näiden kivipatsaiden avulla vaikeanpuolisia tieteellisiä havaintojakin kaukaisista konstellaatioista.

Me olemme myös jo nähneet mitenkä myöhempi alarotu – akkadilaiset – rakentaessaan Stonehengen, palasivat tähän alkuperäiseen kivipatsaiden (monoliittien) pystyttämiseen.

Vaikka tlavatlilaisilla olikin koko paljon suuremmat edellytykset älylliseen kehitykseen kuin edellisellä alarodulla, oli heidän uskonnollinen kulttinsa hyvin pohjakerroksista.

Tietojen laajetessa tolteekkien aikana, ja etenkin kun sitten tietäjä-papisto sai jalansijaa ja adepti-keisari nousi valtaistuimelle, tuli myös kansalle suurempi mahdollisuus saada todellisempi käsitys jumaluudesta. Ne harvat, jotka käyttivät hyväkseen tarjolla olevan opin mukana seuraavaa hyötyä, pääsivät kokeet ja tutkimukset läpikäytyään tietenkä papiston riveihin, papiston ollessa tuolloin suunnattoman suurena okkulttisena veljeskuntana. Mutta niiden kanssa, jotka olivat jättäneet niin kauas jälkeensä ihmiskunnan suuren massan, että saattoivat lähteä vaeltamaan salaisten oppien kaitaa polkua, me emme tässä ole tekemisissä, vaan tutkimuksemme kohteena on Atlantis-kansan yleiset uskonnolliset tavat.

Silloisella kansan enemmistöllä ei ollut kykyä nousta ajatuksen filosofisiin korkeuksiin, niin kuin tuo kyky puuttuu nykyaikain ihmisten suurelta enemmistöltä. Koettaessaan lähestyä mahdollisimman perusteellisesti opetustyössään kosmoksen nimetöntä ja kaikkialla läsnäolevaa alkusyytä, oli lahjakkaimpienkin opettajien pakko turvautua symboleihin, ja luonnollisesti oli aurinko lähinnä tarjolla tällaiseksi symboliksi. Niin meidän päivinämmeikin kehittyneimmät ja henkevimmat voivat nähdä symboliin piilotetun ajatuksen ja saattavat joskus kohota omassa hengessään Isää palvelemaan, mutta suuri enemmistö ei näe

mitään muuta kuin symbolin, niin kuin puuhun kaiverretun madonnan tai ristiinnaulitun, joita tänä päivänä palvellaan läpi koko katolisen Euroopan.

Auringon ja tulen palvelus tuli siten ulkonaiseksi uskonnonmuodoksi, ja niiden palvelemista varten rakennettiin mahtavia temppeleitä yli koko Atlantis-mantereen, etenkin tietysti itse pääkaupunkiin, ja niitä varten tarvittavan papiston palkat suoritettiin valtio.

Näinä aikoina ei sallittu käyttää mitään jumaluuden kuvia. Auringon kehrää pidettiin ainoana oikeana symbolina, ja sellainen oli nähtävissä jokaisessa temppelissä, niin että kultainen kehrä oli sijoitettu vastaanottamaan nousevan auringon ensimmäisiä säteitä.

Tästä auringon kehrän palveluksesta ainoana jäljellä olevana puhtaana esimerkkinä mainittakoon se, joka on vielä käytännössä shintoalaisuuden menoissa Japanissa. Tässä uskossa pidettiin kaikkia muita jumaluuden kuvaamistapoja jumalattomina, ja tuo pyöreä kirkastetusta metallista tehty peilikin oli käytössä vain juhlatilaisuuksissa ja muulloin peitetty epähurskailta katseilta. Atlantis-maan temppelit olivat komeasti koristettuja, mutta shintotemppelit ovat vailla kaikkia koristeita. Niissä erittäin hienot viimeistellyt puutyöt ovat kokonaan vail la kaiverruksia, maalauksia ja kiillotuksia.

Mutta auringon kehrä ei pysynyt aina ainoana luvallisena jumaluuden kuvana. Ihmisen kuva – arkkityyppinen kuva ihmisestä – asetettiin myöhemmin aikoina temppeleihin ja sitä ruvettiin palvelemaan jumaluuden korkeimpana edustajana. Tavallaan voisi sanoa tätä palaamiseksi rmoahalilaiseen Manun jumaloimiseen. Mutta uskonto pysyi yhä täysin puhtaana, ja ”Hyvyyden lain” Salainen Veljeskunta tietysti teki parhaansa pitääkseen ihmisten mielissä vireillä henkistä elämää.

Vaan pahat päivät lähenivät, kun altruistinen ihanteellisuus lakkasi estämästä rotua vajoamasta itsekkyyden syvyyteen, johon sen kumminkin täytyi joutua. Etiikan korkeimman ihanteen

likaantuminen kävi tietysti uskonnollisen elämän turmeluksen edellä. Jokainen alkoi taistella oman etunsa puolesta ja tietoja alettiin käyttää puhtaasti itsekkäisiin tarkoituksiin, kunnes korkeimmaksi vakaumukseksi tuli se yleinen käsitys, ettei ole koko avaruudessa mitään suurempaa kuin kukin itse. Jokaisen ihmisen sanottiin olevan oma "lakinsa, herransa, ja jumalansa". Itse jumalanpalvelus temppeleissä lakkasi olemasta ihanteen palvelusta, muuttuen ihmisen jumaloimiseksi sellaisena kuin hän on tunnettuna ja nähtynä. "Dzyanin kirjassa" sanotaan: "Sitten neljäs paisui ylpeydestä. Me olemme kuninkaita, sanottiin, me olemme jumalia... He rakensivat valtavan suuria kaupunkeja harvinaisista maalajeista ja metalleista. Ja tulien ilmoille syöksemistä aineksista, vuorten valkeasta kivistä ja mustasta kivistä he veistivät omia kuviaan, itsensä kokoisia ja näköisiä, ja palvoivat niitä."⁵

Tempeleihin sijoitettiin kammioita, joissa jokainen palveli kullasta tai hopeasta valmistettua, kiveen tai puuhun kai-verrettua vartalokuvaansa. Rikkaammilla oli joukko pappeja palveluksessaan, pitämässä huolta "kirkonmenoista" heidän kammioissaan, ja näille kuville tarjottiin uhreja niin kuin jumalille konsanaan. Eipä voi itsensä jumaloiminen mennä enää pitemmälle.

On muistettava, että kaikki tosi henkevät ajatukset, joka ovat käyneet ihmisen mielessä, on herätetty tarkoituksella hänen mieleensä, ja herättäjinä tässä tarkoituksessa toimivat jumalalliset opettajat tai Valkoisen Veljeskunnan tietäjät, jotka läpi kaikkien aikojen ovat olleet jumalallisten "syntyjen syvien" ja tietoisuuden yliaistillisten totuuksien vartioina.

Ihmiskunta on ainoastaan hitaasti kyennyt sulattamaan eräitä näistä jumalallisista totuuksista, mutta ne luonnottomat kasvaimet ja inhottavat vääristymät, joista jokaisessa kirkkokunnassa maan päällä on esimerkkejä, ovat tuloksia ihmisen alemmasta luonnosta. Eikä hänelle ole edes voitu aina uskoa

⁵ [Salainen oppi 2. – Toim. huom.]

tietoa niistä symboleistakaan, joiden taakse jumaluuden valo on peitetty. Sillä turaanilaisten yliherruuden aikana osa tästä tiedosta päästettiin vastuuttomasti julkisuuteen.

Olemme nähneet, miten valoa ja elämää antavat auringon ominaisuudet varhaisaikoina tulivat käytetyiksi symboleina esittämään ihmiselle kaikkea sitä, minkä he kykenivät tajuaamaan suuresta kaiken alkusyyistä. Mutta muita syvemmälle, lähemmäs totuutta ylettyviä symboleja oli pappien keskuudessa tunnettu ja vartioitu. Yksi näistä oli kolminaisuuden tajuaminen ykseydessä. Kolminaisuuskäsitteet kaikkein korkeimmassa merkityksessä eivät milloinkaan tulleet kansan tietoon. Mutta se kolminaisuus, joka personoi kosmisia voimia "luojana", "säilyttäjänä" ja "hävittäjänä", tuli jollakin säännöttömällä tavalla turaanilaisena aikana julkisuuteen. Tätä ajatusta sitten aineellistuttivat ja hämmensivät vielä enemmän seemiläiset selittäen niiden merkitsevän aivan inhimillisesti isää, äitiä ja poikaa. (Miksi sen sitten vielä katolinen kirkko muovasi, ei kuulu tähän yhteyteen.)

Turaanilaisen aikakauden tapahtumista on jo niiden kauheuden takiaakin vielä puhuttava. Noituuden harjoittamisen avulla monet olivat tulleet luonnollisesti käsittämään mahtavien elementaalien olemassaolon, eliöiden, jotka olivat saaneet elämänsä tai ainakin alkaneet olemisensa niiden mahtavien tahtojen kautta, jotka pahuuden tarkoitukseen käytettyinä tietysti tuottivat pahuuden voimallisia olemuksia. Pyhyiden ja hurskauden tunteet olivat ihmisessä silloin niin raaistuneita, että he alkoivat toden teolla palvella näitä poloisia oman pahan tahtonsa luomia olemuksia. Se papillinen toimitus, jolla näitä olentoja palveltiin, oli veren tahrina ihan alusta asti, ja luonnollisesti jokainen uhri, joka näille pyhitetyissä kammioissa otettiin hengiltä, lisäsi näiden vampyyrimäisten olemusten elinvoimaa ja kestävyyttä. Asia on niin, että vielä tänä päivänä eräissä osissa maailmaa, atlantislaisten noitien mahtavan tahdon kautta syntyneet elementaalit jatkavat uhriensa poimintaa viattomien kyläyhteisöjen keskuudessa.

Raakojen turaanilaisten alkuun panemana ja laajalti harjoittamana tämä verinen jumalanpalvelus ei näy milloinkaan päässeen sanottavassa määrin käyttöön muiden alarotujen keskuudessa, vaikka ihmisuhrit eivät näy olleen kovinkaan harvinaisia eräiden seemiläisten heimojen keskuudessa.

Meksikon suurena tolteekkikautena oli heidän esi-isiensä auringonpalvelus kansallisena uskonnonmuotona ja verettöminä uhreina heidän hyväntahtoiselle jumalalleen Quetzaicoatlille käytettiin ainoastaan kukkia ja hedelmiä. Vasta asteekkien raakalaisuus muutti viattoman meksikolaisen rituaalin ihmisuhreiksi, mikä sai veret virtaamaan heidän sotajumalansa Huitzilopochtlin alttareille. Uhrien sydänten repiminen irti Teocanin vuoren huipulla näkyy olevan suoranainen jäännös heidän esi-isiensä turaanilaisten jumalanpalveluksesta Atlantis-maassa.

Näistä piirteistä siis näkyy, että kuten meidänkin aikanamme kuului kansojen uskonnolliseen elämään mitä erilaisimpia uskon- ja kirkonmenojen muotoja. Pieni vähemmistö pyrki hengen alkulähteille ja olikin päässyt korkeamman elämän yhteyteen. He tiesivät, että hyvä tahto kaikkia ihmisiä kohtaan, ajatusten täydellinen hallitseminen, elämän ja toiminnan puhtaus olivat välttämättömiä alkeita tietoisuuden korkeimpien asteiden ja laajimpien maailmojen näkemisen saavuttamiseen – , löytyi kokonainen asteikko enemmän tai vähemmän kosmisten voimien palvelijoista inhimillisten jumalien kumartajien kautta aina alhaiseen mutta hyvin laajalle levinneeseen rituaaliin, jossa jokainen ihminen jumaloi omaa kuvaansa, vieläpä elementaalien veriseen palvelukseen asti.

On muistettava, että puhumme nyt yksinomaan Atlantis-rodusta, joten tässä ei viitata vieläkin syvemmälle painuneeseen epäjumalanpalvelukseen, joka silloin jo oli olemassa – niin kuin se on yhä vielä – Lemurian eläimellistyneiden kansojen keskuudessa.

Läpi vuosisatojen olivat nuo erilaiset rituaalit käytössä eri kirkonmenoja varten, kunnes Poseidon lopullisesti hukkui,

jolloin atlantislaiten lukemattomat siirtolaislaumat jo olivat vieneet vieraille maille mukanaan erilaisten uskonnollisten kulttien käytännön.

Näiden muinaisten uskontojen seuraaminen niiden noususekä rappiokausina kaikissa yksityiskohdissaan, kuten olemme nähneet niiden kehittyvän historiallisilla aikoina mitä erilaisimpiin muotoihin, olisi hyvin vaikea tehtävä, mutta ottaen huomioon sen valaisemisen, jonka se heijastaisi transsendenttisesti merkittäviin asioihin, ehkä siihen vielä ryhdytään.

Turhaa olisi myös tehdä yhteenvetoa edellisistä, jotka jo sellaisenaan ovat tiivistä yhteenvetoa. Toivokaamme pikemmin, että edellinen tulee olemaan sinä pohjatekstinä, josta noiden eri alarotujen monien haarojen tarinat tulevat vastaisuudessa saamaan itunsa, tarinat, jotka tulevat analyttisellä tarkkuudella tutkimaan niitä poliittisia ja yhteiskunnallisia kehitysvirtauksia, joista tässä on käsitelty mitä hajanaisimmissa yleispiirteissään.

Yksi asia kuitenkin sanottakoon rodun kehityksestä, siitä kehityksestä, johon koko luomakunta, ihmiskunta sen korkeimpana huippuna tulee pyrkimään vuosisata vuosisadalta, vuosituhat vuosituhannelta, manvantara manvantaralta, kalpa kalpalta.⁶

Hengen astuminen aineeseen – saman ikuisen elementin toiseen napaan merkitsee kehityskautta, johon kuuluu puolet jokaisesta ajanjaksosta.

Se aikakausi, jota edellisillä sivuilla on koetettu kuvailla – aikakausi, jonka kuluessa atlantislainen rotu teki kiertokulkuun – oli nykyisen manvantaran varsinainen käännekohta.

Sen kehityksen kulku, jonka meidän nykyinen viides rotumme on alkanut, aineen palaaminen henkeen, pääsi niinä aikoina ilmenemään ainoastaan eräissä siellä täällä olevissa yksilöissä, hengen heräämisen edelläkävijöissä.

⁵ Nämä viimeiset käsitteet ovat astrologisia ajanjaksoja, joista mm. teosofinen tutkimus antaa tarkempia tietoja. – Suom. huom.

Mutta kieltämättä kaipaa yhä vielä selitystä jokainen, joka on asiaa vakavasti harkinnut, miten on ymmärrettävä tuo hämmästyttävä ristiriita atlantilaisen rodun ominaisuuksissa. Rinnakkain heidän raakojen vaistojensa kanssa heidän, heidän alhaisten, eläimellisten intohimojensa kanssa olivat heidän psyykkiset lahjansa, vieläpä heidän jumalallinen intuitionsakin.

Tämän selittämättömältä näyttävän pulman ratkaisee se tosiasia, että vasta silloin alkoi sillan rakennus – manaksen sillan eli järjen, jonka tehtävänä on sulattaa täydelliseen ihmiseen ylöspäin aaltoilevat eläinvoimat ja kiertokulussaan alaspäin vierivä jumalan henki. Nykyinen eläinkunta on kehitystaste luonnossa, jossa tämä sillanrakennus ei ole vielä alkanut, ja Atlantis-kauden ihmiskunnassakin oli tämä yhteys vielä niin heikko, että henkisillä ominaisuuksilla oli ainoastaan hyvin heikko vaikutusvalta alemman eläimellisen luonnon yli. Järjen kosketus, jonka he olivat saaneet, riitti lisäämään kiinnostusta aistien tyydyttämiseen mutta ei ollut kylliksi elävöittämään uinuvia henkisiä kykyjä, joiden täydellisessä ihmisessä oli tultava ehdottomaksi valtiaaksi. Me pääsemme siltavertauksellamme hiukan pitemmälle, jos ajattelemme sen nyt olevan rakennettavana, mutta tulee vielä olemaan valmistumatta ihmiskunnalle kokonaisuudessaan lukemattomien vuosituhansien aikana, siihen asti kunnes ihmiskunta on täyttänyt toisen seitsenplaneettaisen kiertokulun ja suuri viides kierros on jälkimmäiseltä puoliskoltaan kulunut loppuun.

Vaikka jo kolmannen juurirodun jälkimmäisellä puoliskolla ja neljännen alussa Manasaputra astui alas antamaan järjen kipinän silloiselle ihmiskunnalle, joka oli vielä vailla tätä kipinää, paloi tämä kynttilä vielä läpi Atlantis-kauden niin heikosti, että harvojen voi sanoa saapuneen abstraktin ajatuksen toimintakykyyn asti. Mutta toisaalta heillä oli sangen voimakkaassa muodossa käytettävänä älynä toiminta konkreettisissa asioissa. Niin kuin olemme nähneet, esiintyikin heidän kykynsä juuri jokapäiväisen elämän käytännöllisissä kysymyksissä, ja etenkin

kun heidän psyykkiset lahjansa olivat kohdistetut samoihin tarkoituksiin, he pääsivät todella ihmeellisiin, melkeinpä uskomattomiin tuloksiin.

On myös muistettava, että kâma, eläinolemus ihmisessä, luonnollisesti saapui korkeimpaan kehitykseensä neljännessä rodussa. Se selittää meille sen eläimellisen aistillisuuden, johon tämä rotu painui, kun kierroksen saapuminen äärimmäiseen aallonpohjaansa luonnollisesti teki tämän lankeemuksen vieläkin jyrkemmäksi. Ei siis oikeastaan ole mitään syytä ihmetellä psyykkisten ominaisuuksien asteittaista katoamista tältä rodulta ja sen vajoamista itsekkyyteen ja materialismiin.

Pikemmin on kaikkea tätä pidettävä suuren kehityskierroksen välttämättömänä osana iankaikkisuuden laissa.

Me kaikki olemme eläneet silloin mukana ja käyneet läpi näiden vaikeiden aikojen, ja se kokemus, jonka me silloin saimme, on ollut rakentamassa sitä luonnetta, mikä kullakin meistä nyt on.

Mutta nyt paistaa arjalaiselle rodulle kirkkaampi aurinko kuin se, joka valaisi atlantislaisten esi-isiemme polkua. Ollen vähemmän aistillisten himojen vallassa, enemmän alttiina älyn vaikutukselle, ovat tämän rodun jäsenet päässeet ja yhä pääsevät syvällisempään tietoon ja laajempaan järjen toimintaan. Tämä ylöspäin kulkeva kaari suuressa manvantarakierroksessa, tulee luonnollisesti johtamaan yhä useampia salatieteen polun portille, ja se tulee vetämään yhä enemmän huomiota niihin ihaniin mahdollisuuksiin, jotka nyt ovat tarjolla luonteen jatkuvaan kasvattamiseen ja puhdistamiseen. Tämä kasvatus ja puhdistustyö ei riipu nyt enää satunnaisista voimainponnistuksista, joita harhaanvievät vaikutukset aina keskeyttävät, vaan sitä johtavat ja suojelevat nyt joka askeleella viisauden mestarit, niin että ylöspäin kerran alkanut kiipeäminen kerran alettuaan ei tule enää seisahtuman ja horjahtelemaan, vaan tulee johtamaan suoraan kunniakkaaseen päämäärään.

Myös ne psyykkiset ominaisuudet ja jumalallinen intuitio, jotka ovat olleet ajaksi kadonneena, mutta kuitenkin ovat rodun oikeutettuna perintönä, ainoastaan odottavat jokaisen yksilöllistä pyrkimystä sen omistamiseen. Se tulee antamaan luonteelle syvempää ymmärrystä ja lisää transkendenttisiä voimia. Näin tulevat adepti-opettajien, viisauden mestarien, rivit lisääntymään ja saamaan nuoria voimia. Keskuudessamme on jo nytkin joitakuuta, joita on vaikea erottaa muista muuten kuin sen horjumattoman innostuksen takia, joka heidän elämässään ilmenee, ja nämä tulevat, ennen kuin tuleva juurirotu on alkanut nousta tälle planeetalle, olemaan viisauden mestareina, auttamassa rotua matkallaan ylöspäin.